

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_204442

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No.

Accession No.1

Author

Title

This book should be returned on or before the date
last marked below.

ఉన్నది - ఊహించేది

[కథలు]

రావూరి భరద్వాజ

ఆదర్శగ్రంథమండలి, విజయవాడ.

తొలి కూర్పు

1955

మద్రాసు:

లీలాప్రెస్, విజయవాడ.

వెల్తురు పాఠశాల

ఉన్నది - ఊహించేది

గడియారం మూడుగంటలు కొట్టింది. శంకరం వీధి లోకి చూశాడు. సరోజిని వస్తున్న జాడలేమీ కనిపించలేదు. 'ఆమె రాకుండాఉంటే బాగుండు' ననుకొన్నాడు శంకరం. ఈ దిక్కుమాలిన లోకంలో అనుకొన్నవి అనుకొన్నట్లు జరిగిచావవు. ఈమాట నిజమేగానీ, ఇవ్వాలమట్టుకు శంకరం అనుకొన్నది కాస్తా జరిగింది. మూడున్నరఅయినా సరోజిని రాలేదు. శంకరానికి చాలా తేలికిచ్చినట్లయింది. దాదాపు మూడు నెలలనుండీ అతను సరోజినితో ఉడ్డుకుడిచిపోతున్నాడు. ఆమెను వదిలించుకొందామని గట్టిగానే ప్రయత్నించాడు శంకరం. కానీ ఈ పప్పులేమీ సరోజినిదగ్గర ఉడకలేదు. అతను వదిలించుకొనేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నకొద్దీ, కుమారి సరోజిని అతన్ని మరింత కరుచుకుపోసాగింది. రాను రాను సరోజిని అతని కొక గుదిబండలాగైంది.

ఆమెవల్ల లాభాలసంగతి అట్లాఉంచు. అవన్నీ తనకేమీ సద్యఃఫలితాన్నివ్వలేదు. ఇచ్చినవాటితో ప్రస్తుతం తనకేమీ అవసరంలేదు. అవన్నీ ముక్కులో వెంట్రుక కొప్పులో కొచ్చినప్పటిమాట. ముందు తను బోలెడంత నష్టపోతున్నాడు. చదువు బొత్తిగా సాగటంలేదు. స్నేహితులు వీధి వీధికి ఈ శుభవార్తను ప్రసారంచేస్తున్నారు. ఒకటి రెండుసార్లు గోడలమీదగూడా తమ పేర్లు రాశారు. ఇంత అల్లరి జరిగినతరువాత తను సరోజిని వెళ్ళిచేసుకోక

పోతే, నానా అభాసుగానూ ఉంటుంది. చేసుకోవటానికై నా తనకేమీ అభ్యంతరం లేనిమాట నిజమే! సరోజినికి ఏమాత్రమో చక్కదనముంది. తనకంటే రెండుక్లాసులంటే-రెండే క్లాసులు తక్కువగా చదువుకొన్నది. ఈ ఊణాన రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్న నాన్న ఉన్నాడు. అమ్మ ఉన్నది. భగవంతుడు మేలుచేస్తే ఒక అన్నగారుకూడా ఉన్నారు. కులగోత్రాల పట్టింపు తన కేమాత్రం లేదు. పోసీ అది చూదామన్నా-తన కులంవాళ్ళే! వీటన్నిటినీ మించి ఆవిడ తనను ప్రేమిస్తున్నది. పరీక్షకు నిలుస్తుందో లేదోగానీ, మాటలనుబట్టి చూస్తే తనను మినహా మరొక మొగవాణ్ణి పెండ్లాడనే పెండ్లాడ దనిపిస్తుంది.

అయినా శంకరానికి సరోజను పెండ్లాడబుద్ధైయ్య లేదు. లోకు లేమనుకుంటారోనన్న భయంగాడా లేకుండా, పాటికి పదిసార్లు తన గదిచుట్టూ తిరిగే సరోజను తలుచు కున్నప్పుడల్లా, శంకరానికి ఆవిడమీద జాలివేసేది. ఒకటి రెండుసార్లు స్వగతంగా విచారం ప్రకటించాడు. ఆమెను వీలయినంత మేరకు తనకు దూరంగా ఉంచాలని చూశాడు. సరోజిని ఈ ప్రయత్నం పసికట్టింది. అతని ఆటలేమీ సాగ నివ్వలేదు. తన ప్రయత్నమూ మాసలేదు. ఏనాడో ఒకనాడు శంకరం తనను చేసుకోకపోడని ఆవిడ నమ్మింది. ఈ నమ్మకానికి గల ఆధారా లేమిటో ఆవి డెక్కడా బయట పెట్టలేదు.

గడియారం నాలుగుకొట్టింది. సరోజినిరానేవచ్చింది. అయితే ఈసారి ఒక్కరే రాలేదు. ఆమెనెంట తండ్రికూడా

తెచ్చుకొంది. కొత్తమనిషిని చూచి శంకరం తగుమాత్రం గాభరాపడ్డాడు. 'మరేమీ ఫరవాలే'దని సరోజిని హామీ ఇచ్చిందాకా అతను స్థిరపడలేదు.

"నీరే నాన్నా, శంకరంగాను. ఎవరూ! ఇండాక నీతో చెప్పలా... .." అన్నది సరోజిని తండ్రిని శంకరానికి పరిచయంచేస్తూ.

"అదేలే..." అన్నాడు సీతాపతిగారు. ఆయన గారు శంకరాన్ని తడేకంగా పరిశీలించారు. కుశలప్రశ్నలు వేశారు. ఎక్కడెక్కడ బంధువులున్నదీ అడిగాడు. తనకెవరు బంధువులో, వాళ్ళల్లో వాజెమ్మ తెవరో మంచివాళ్ళెవరో, ఎంతమందికి తను చిన్నతనంలో చదువూ గ్రటా చెప్పించావో, వాళ్ళల్లో ఎవరెవరు తన్నేయేవిధంగా చూస్తున్నారో వైనవైనాలుగా చెప్పాడు సీతాపతి. అంతసేపూ ఆయనకళ్ళు శంకరాన్ని వెదుకుతూనే ఉన్నాయి. ఆ పద్ధతి చూస్తుంటే శంకరానికి చిరాకేసింది. ముఖాలు చదివి ఉద్దేశ్యాలు తెలుసుకొనే సీతాపతి తన ప్రసంగం ఆపి, శంకరాన్ని గురించి ఎత్తుకొన్నాడు. తద్వారా ఆయన కొంత సమాచారం సేకరించుకోవాలి. సరోజమాటలమీద ఆయనకు నమ్మకంలేక కాదుగానీ, పిచ్చికుంక - గోరంతను గంపంతులు చేసినదేమోమరి!

శంకరం అన్నిసంగతులూ దాచకుండా చెప్పేశాడు. ఆయన అడుగుతున్న దెందుకో శంకరానికి తెలియకపోలేదు. తెలిసీ తను ఉన్నదేమిటో చెప్పాడు. తల్లిదండ్రులు లేరన్నాడు. మేనమామ చదువుచెప్పిస్తున్నాడన్నాడు.

“అయితే దానివల్ల ఆయనకేమీ లాభించదు కూతురునిచ్చుకోటానికిగూడ లేదు. ఆయన అయిదుగురు పిల్లల్లోనూ, ముగ్గురు మొగపిల్లలు. ఇద్దరు ఆడపిల్లలూ చిన్న వాళ్ళు. తనకున్న ఒక్కగానొక్క చెల్లెలికొడుకునని నాకు చదువు చెప్పిస్తున్నాడు.” అన్నాడు శంకరం.

సీతాపతిగారికున్న ఒక్కో సందేహమూ పటాపంచలయింది. ఆయన లేచి, పైపంచ విదిలించి భుజాన వేసుకొని, చెప్పలుతోడుకొని, ‘వెళ్ళొస్తా’ నని శంకరంతో చెప్పి, బైటికి అడుగువెట్టాడు.

‘నేను ఫస్టు షోకి వెళ్ళొస్తాను నాన్నా!’ అన్నది సరోజిని వాకిటిదాకా వెళ్ళి.

“ఒక్కరైవేనా?” అన్నాడు సీతాపతి.

“నా కేమీ భయంలేదు.”

“పోనీ, శంకరంగారు నిన్ను యింటిదాకా దిగబెడతారేమో కనుక్కో. అన్నట్టు ఆయనగారిని రాత్రికి మనింటికి రమ్మను అక్కడే భోంచేస్తారు.”

శంకరం ఏదో చెప్పబోయాడు. అప్పటికే సీతాపతి పది గజాలదూరం వెళ్ళాడు. రానని బిగ్గరగా కేకవేయటానికి శంకరంమనస్సు ఒప్పకోలేదు. బరువుగా కుర్చీలో చతికిలబడి—“ఇదంతా ఏమి” టని సరోజను అడిగాడు.

“ఏముంది?” అన్నది సరోజ నవ్వి.

“నీ షర్ధతి చూస్తుంటే నాకు చాలా భయమేస్తున్నది. ను న్వెందు కింత సాహసించావో తెలియటంలేదు” అన్నాడు శంకరం.

“నే నుత్త పిరికిదాన్నని మావాళ్ళందరూ అంటుంటారు. నేనూ నిజమేమో ననుకొన్నాను. ఏమాత్రం ధైర్యమున్నా-మా నాన్న-ఎప్పుడో ఇక్కడి కొచ్చేవాడు. ఇంత ఆలస్యం అయ్యేదే కాదు; మరి నాలో మీకు సాహసం ఎట్లా కనిపించిందో నాకూ తెలియటలేదు” అన్నది సరోజ. తను చాలా తెలివిగా తప్పకొన్నానని సరోజ లోపల సంతోషించింది. అయితే ఆ సంతోషం శంకరం ఎక్కువ సేపు దక్కనివ్వలేదు.

“నువ్వు మీ నాన్న నెందుకు తెచ్చింది నాకు తెలుసు. అయినా నువ్వీ పాడుపని ఎందుకు చేశావా అని?”

“ఇది పాడుపనా?” అన్నది సరోజిని.

“నామట్టుకు నాకు పాడుపనిగానే ఉంది. నీను వోర్వ లింగయ్యను ప్రేమిడిచావు. వాణ్ణి తప్ప ఇంకోణ్ణి చేసుకోనని హఠంచేశావు. ఆ లింగాయ కమామిషేమిటో తెలుసుకొనేందుకు మీ నాన్న వచ్చాడు. మీ వ్లాన్నగ్గూడా ఆ లింగాయ నచ్చినట్లు గానే వుంది. బావుంది. అయితే ఆ లింగాయకు నిన్ను చేసుకోవాలని ఉన్నదో లేదో నువ్వు ఆలోచించలేదు. మీ నాన్న అంతకన్నా ఆలోచించలేదు. మీ రిద్దరూ కలిసి ఆ లింగాయకు ఉరిదెస్తున్నారు” అన్నాడు శంకరం విసుగ్గా.

సరోజముఖం మాడిపోయింది. తన మాటలు చాలా ఘాటుగా తగిలాయని తెలుసుకొన్నాడు. అందులో అపనరాన్ని మించిన ఘాటు తను ఉపయోగించాడు. రవంత పాలు తగ్గించినట్లయితే బాగుండేది.

“నన్ను పెళ్లాడం నీకు యిష్టంలేదాశంకరం?” అన్నది సరోజ తెగబడి.

“ఇష్టంలేదని చెప్పడానికి భయంగా ఉంది.”

“ఎందుకు? చెబితే యిక్కడవరూ నిన్ను కొరత వేసేవారు లేకే!”

“అవసరమొస్తే కొరతవేసేవారున్నా - చెప్పదలచిం దేమిటో చెబుతాను... .. ఇష్టంలేదని నేను చెప్పగానే నువ్వురుకోపు. ఎందుకు యిష్టంలేకో నువ్వడుగు తావు. ఆ ప్రశ్నకు చాలా పెద్ద సమాధానం యివ్వవలసి ఉంటుంది. నీలో ఫలానా లోపం ఉన్నదని నే ననను. ఆ మాటకొస్తే లోపమంటుం లేనిది ప్రపంచంలో ఏముంది?”

“మరి నువ్వొందుకు కాదంటున్నావో చెప్పవే?”

“నన్ను చెప్పనివ్వండేనా?” అన్నాడు శంకరం. సరోజ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

“నేను నిన్నిప్పుడు కాదంటే నువ్వేమవుతావో ఆలో చించావా? నీ సంతకూరం జరిగినా, నువ్వు నన్నంటిపెట్టు కొనే ఉంటున్నావు మనిద్దరం నొంగచాటుగా దాంపత్యం వెలగబెడుతున్నామని కాలేజీ మొత్తానికి తెలిసింది.”

“నువ్వు ధైర్యంచేస్తే భయపడటానికేమీ ఉండదు. అనుకోనివ్వ. మనకేం? ఇదివరకు కాకపోతే, రేపు మనం వెలగబెట్టకుండా మానుకోవట్లైదు గదా!” అన్నది సరోజిని.

“మానుకుంటున్నామనే నే ననుకొంటున్నాను.”

సరోజ దిమ్మరపోయింది.

“నువ్వెవరినన్నా ప్రేమిస్తున్నావా శంకరం?” అన్నది కాసేపు తాళి.

శంకరం నవ్వాడు.

“లేదు. ఎవరినన్నా ప్రేమించటమే జరిగితే, ముందు నీ విషయమే ఆలోచిస్తాను సరోజా. అయితే అది జరగదనే నా నమ్మకం. ఎందుకంటే - నాకు ప్రేమలో భౌతికంగా నమ్మకం లేదు.”

“లేదా?” అన్నది సరోజ కనుభ్రామలు పైకిలాగి ఆశ్చర్యంగా,

“నీకు చిత్రింగా ఉంది కదూ యీమాట! నాకుమట్టుకు లేదు. అదొకరకమైన జబ్బు. అది సోకినవానికి ఏమందూ సరిగ్గా పనిచెయ్యదు. కాలంకలసివచ్చి కుదిరిండా సరేసరి, లేదా వాడు రోగంతోనే ఆవలించి చస్తాడు. నేను బోలెడుమందిని చూశాను. అందులో ఏ వాకరిద్దరో తప్పిస్తే మిగతావారందరికీ యీ జబ్బే ఉన్నది. లక్షరోగాలకు పది లక్షలరకాలమందులు కనిపెడుతున్నారు. రోగానికి మందు కనిపెడుతున్నట్లు నా కెక్కడా దాఖలా లేదు.” అన్నాడు శంకరం.

సరోజినికి శంకరాన్ని చూస్తే భయమేసింది.

“నన్నడిగితే ప్రతివాడికీ ప్రేమించే హక్కు ఉండగూడదంటాను. మనిషిదగ్గర డబ్బునుబట్టి, వాడికి ప్రేమించే యోగ్యతలు పెరుగుతుంటాయి మా ఊళ్ళో ఇద్దరు కలిసి, వాకే రోజున, వాకేచోట, వాకేసారి తెరమీది స్టారును ప్రేమించారు. ఆ స్టారు, ఉన్న అవయవాలన్నీ అవకాశ

మున్నంతవరకూ ప్రేక్షకులను చూడనిచ్చింది. ఇద్దరూ ఆవిణ్ణి ప్రేమించారు. ఏం జరిగింది? బాగా డబ్బున్న మొదటి వాడు పాతికేకరాల పొలమూ తెగనమ్మి ఆ స్టారును మూడు నెల్లు ప్రేమించాడు. ఆ రెండో వెధవ యిప్పటికీ గుటకలు మింగుతూనే ఉన్నాడు. కాబట్టి దరిద్రుడికి అన్ని హక్కులతోపాటు ప్రేమించే హక్కుగూడా లేదని నా నమ్మకం.” అన్నాడు శంకరం.

“ముష్టి డబ్బుకూ, పవిత్ర ప్రేమకూ సాపత్యమేమిటి శంకరం! ప్రేమ ఎన్ని త్యాగాలు చేయిస్తుంది! అదేగనక లేకపోతే ఈ ప్రపంచం.....”

శంకరం ఘక్కున నవ్వాడు.

“ఏదో అయిపోతుందంటావు కదూ? ఏమీ కాదు. నీ ధోరణి చూస్తుంటే నుస్సు ప్రేమసాహిత్యం బట్టిబెట్టి నట్టుంది. ‘చలం’ గారి సుస్తకాలన్నీ చదివావా?”

సరోజిని మాట్లాడలేదు.

“ఆ గొడవ వదిలెయ్—డబ్బు ముష్టిదని నువ్వెట్లా అన్నావో గానీ, నేనుమాత్రం అనను. డబ్బుమీద నాకు నిర్లక్ష్యం ఎప్పుడూ లేదు. అది నా కళ్ళకు మహాశక్తిలాగా కనిపిస్తుంది. దాన్ని సంపాదించటంకంటే ప్రపంచంలో సాధించవలసిన ఘనకార్య మేమీ నాకు కనిపించడంలేదు.”

శంకరం ఈ మాట అసీ అనకముందే, సరోజినికి అంతా అర్థమయినట్లునిపించింది. ఈ కాస్తమాట వెళ్ళబెట్టడానికి ఇన్ని డొంకతిరుగుళ్ళెందుకో సరోజినికి తెలియలేదు, తన తండ్రిమాత్రం యిప్పుడు కాదంటున్న దేమున్నదీ?

బకరి కిచ్చే కట్నం శంకరానికి యిస్తాడు. నిజం మాట్లాడితే, తను దెబ్బలాడి మరో రెండువేలు ఎక్కువగానేముట్టజెప్పించ గలుగును. ఈ ముత్తైమంత దానికి యింత రభసచెయ్యాలా? సరోజ 'ఆ భయమేమీ అఖిల్లే'దని శంకరానికి చెప్పింది.

“నే నా ఉద్దేశంహో అనలే”దని శంకరం చాలాసేపు వాదించాడు. సరోజినికి చిరాకేసింది. శంకరం వాదిస్తున్న పద్ధతి ఆవిడకు ఎబ్బెట్టుగా ఉంది. అసలు సంగతేమిటో తేల్చు కుందామని, ఉన్న సందేహాలేమిటో బైటపెట్టమని నిగ్గ దీసింది.

“నిన్ను చేసుకోవటానికి నా కే అభ్యంతరమూలేదు. నామీద వ్యాపారం చెయ్యాలని మా మామయ్య కంఠ కన్నా లేదు. అయితే నువ్వు నన్ను ప్రేమించానంటున్నావు. అందులో నాకు చీమతలకాయంతైనా సమ్మకంలేదు. ఈ గొడవేమీ లేకుండా సరాసరి మీ నాన్నగారే నా దగ్గర కొచ్చి ‘మా అమ్మాయిని చేసుకో’ మంటే నిక్షేపంగా చేసు కొనేవాణ్ణి.”

‘అదేమిటి?’ అన్నది సరోజిని అర్థంకాక. ‘చెబు తాను. ప్రేమ కేవలం భ్రమలాంటిది. కొన్నికొన్ని పరిస్థి తుల్లో అట్లాంటి భ్రమలు వుడుతుంటాయి. ఆ పరిస్థితులు పోగానే, ఆ భ్రమలూ పోతాయి. కల నిద్రలోనే వస్తుంది గానీ, మెలకువలో రాదుగదా! మేలుకునిఉండే కలలుకనే వాళ్ళు లేరా అంటావు. ఉన్నారు. అయితే వాళ్ళుమేలుకొని ఉన్నా నిద్రపోతున్నవాళ్ళలోనే జను.”

“ఒకరికొకరు యిష్టమయి, వెళ్ళిచేసుకొని, సుఖంగా ఉంటున్నవారు బోలెడుమంది ఉన్నారు” అన్నది సరోజిని.

“అక్కడే నువ్వు పొరబడుతున్నావు. దాన్ని నేను ‘అలవాటు’ అంటాను. నువ్వు నే నన్నమాట సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేదు సరోజా! నువ్వేదో నిద్రలోఉండి నన్ను చేసుకోవాలనుకొన్నావు. మేలుకుంటే నిద్రలోఉన్నంత సుఖంగా నే నుండకపోవచ్చు. అప్పుడు నువ్వు విచారించవలసివస్తుంది. నీ క్షేమంకోరి నేను చెబుతున్నానుగానీ, నాకోసం గాదు. వీటన్నింటికి సిద్ధపడతానంటావా? నేనూ సంతోషిస్తాను. నీ లాంటి అందగత్తెతో సుఖపడటమంటే నాకు నిషేధమేమీ లేదు.” అన్నాడు శంకరం. సరోజిని దీర్ఘంగా నిశ్చయించింది. ఆమెకళ్ళు మెరిశాయి. శంకరమన్న చివరిమాటకు ఆమె సిగ్గుపడ్డది. గడియారం ఆరుగంటలు కొట్టింది. శంకరం చప్పున వీధిలోకెళ్ళి రత్నాటాకీసు కొక గుర్రబృంధి కుదిర్చాడు.

ఆట చిన్నదికావటంచేత సరోజిని, శంకరం పెందలాడే యింటికొచ్చారు. భోజనానికి రాడేమోనని సరోజిని భయపడింది. రానంటే త నేవిధంగా అతన్ని రప్పించాలో ఒకటికి రెండుసార్లు రిహార్సలు చేసుకొంది. కానీ యివన్నీ బొత్తిగా అనవసరమైపోయినవి. శంకరం సరాసరి సరోజిని యింటికే బండి మాట్లాడాడు. ‘ఇప్పటి కొక పెద్దగండం గడిచినట్లు సరోజ భావించింది.

సీతాపతి, శంకరం భోంచేశారు. రాజమ్మగారే వడ్డించింది. అసలు తనే వడ్డిస్తానని సరోజిని అన్నది గానీ,

రాజమ్మగారే ఆ ఆలోచన పడనియ్యలేదు. నాల్గిద్దరూ భోంచేసి వసారాలో కెళ్ళారు. సరోజిని ఆకులు, నక్కల డబ్బీ అక్కడపెట్టి లోపలికొచ్చింది. అప్పటికప్పుడే సత్యమూ, రాజమ్మూ మీటింగుచేశారు. సరోజిగూడా ఆ మీటింగులో పాలు పంచుకొంది. తేలిక సారాంశ మేమిటంటే రాజమ్మకు శంకరం నచ్చలేదు. ఆ విషయమే ఆవిడ బైట పెట్టింది. సరోజిని ఛరుగైన మండిపడ్డది.

“నువ్వీకాలపుదానివి కావు. ఈ కాలపు వ్యవహారాలు నీకేమీ తెలియవు. నువ్వు గమ్మున నోరుమూసుకొని కూచో. అంతే గానీ- అవసరమున్నా లేకపోయినా నీ అభిప్రాయాలు మా అందరినెత్తిమీద రుద్దకు” అన్నది సరోజి దాదాపు కథలోని నాయికలాగా.

“నాకు తోచించేదో నేను చెప్పను. ఇంతమాత్రానికే అంతమాట లంటావుటే నువ్వు! అయినా నువ్వీమధ్యమరీ తెగించిపోయావే సరోజమ్మా!” అన్నది రాజమ్మ.

సత్యంగూడా చెల్లెలినే సపోర్టుచేశాడు. అది చాలా అవసరం. రేపు సరోజి తనను ఆదుకొనవలసిన సమయం రావొచ్చు. ఇప్పుడు దీనికి తగుమాత్రం మాటసాయం చేయటం ఎంతైనా మంచిది.

“నువ్వూరుకొవే అమ్మా! సరోజి చిన్నదీ చితకదీ కాదు. మంచిచెడ్డలేమిటో దానికీ తెలుసు. అయినా దాని పెళ్లి గొడవతో మనకెందుకు చెప్పి? అ దెవణ్ణో “లవ్” చేసింది. వాడూ తలెగ రేశాడు. నాల్గిద్దరికి ముడిబెట్టేస్తే తీరిపోతుంది.” అన్నాడు సత్యం.

“అదో దౌర్భాగ్యుణ్ణి చేసుకుంటానంటే మనమొప్పు కుంటామట్రా సత్యం?” అన్నది రాజమ్మ.

“దౌర్భాగ్యుణ్ణి అదిమాత్రం ఎందుకు చేసుకుంటా నంటుంది?” అన్నాడు సత్యం చెల్లెలివేపు చూసి.

“ఇప్పుడు చేసుకొంటా నంటున్నవాడు అంతకంటే ఘనుడుట్రా?”

సరోజిని కోపం తారకస్థాయి నందుకొన్నది. తన శంకరం దౌర్భాగ్యుడా? ఏంచూసి దౌర్భాగ్యుడని నిర్ణయించింది? ఇతనికోసం ఎంతమంది కాచుకూచున్నారో ఈవిడ కేం తెలుసూ? తను ఏమాత్రం యేమరినా ఆ జానకి కాస్తా ఎప్పుడో గుట్టుక్కున మింగేసేది శంకరాన్ని. ఇట్లాంటి మంచివాళ్ళు మొ గుళ్ళుగా అందరికీ దొరుకుతారా? బోలెడుమంది పోటీలమీద పోటీలుపడి చస్తుంటే తనొక్కరే మహా జాగ్రత్తగా శంకరాన్ని వలలోవేసుకొన్నదే! రేపు ఈ విషయం తెలిసి అధమం అరడజనుమంది అమ్మాయిలయినా గుండెఆగి చావటానికి సిద్ధంగా ఉన్నారే! అట్లాంటి శంకరం దౌర్భాగ్యుడల్లే కనిపించటమేమిటి? అనగూడదు గానీ కామెర్లకోగికి ప్రప్రపంచమంతా పచ్చగా కనుపిస్తుందట!

సరోజిని ఊరుకోవటం సత్యం గమనించాడు. తను సరోజి కోపుకాయటానికి యింతకంటే మంచి ఛాన్సు దొరకదు. అంతా ఛిద్రమైపోయిన వ్యవహారం. కేవలం తన ప్రయోజకత్వం వల్లనే కుదుటపడ్డదని రేపు సరోజితో తను చెప్పుకోవచ్చు. దూరదృష్టిగల సత్యం రాజమ్మగారి ఏకైక

సుపుత్ర)రత్నం. తల్లిమాటను కాదుకూడదని ఖండించిపారే
శాడు.

“అమ్మా! నీతో అనగూడదుగానీ సరోజ మంచిపనే
చేసిందే! ఎవడో ఇష్టంలేనివాణ్ణి చేసుకోకుండా, తనకు
కావలసినవాణ్ణి తనే వెదుక్కుంది. తప్పేముంది? సరోజ అతే
గాణ్ణి ప్రేమించింది. ప్రేమంటే ఏమిటో నీకు చెప్పలేనుగానీ,
అది భలే మంచిది. దాన్నెట్లా చెప్పాలో నాకూ తెలియ
టంలేదు. లోకంలో చాలాచోట్ల ప్రేమవివాహాలు జరగవు.
అట్లా జరగటానికి చాలాచాలా, ఏమేమిటో కావాలి. మన
చెల్లెమ్మ అవన్నీ—దీనిదుంపతెగ! ఎట్లాసాధించిందో సాధిం
చింది. అందుకు నువ్వు సంతోషించటం పోయి విచారిస్తా
వెందుకే అమ్మా?” అన్నాడు పుత్ర)రత్నం.

రాజమ్మ కిదేమీ సచ్చలేదు.

“చూస్తూ చూస్తూ నో బజారునపోయేవాడికి కన్న
బిడ్డ నెట్లా యిచ్చుకొనేదిరా సత్తెం? నువ్వు అట్లాగే
అంటావు!”

సత్యం ఏదో అనబోతున్నాడు. ఇంతలోకే సీతాపతి
గారే లోపలికొచ్చాడు. సరోజిని శంకరంకోసం కళ్లుతిప్పింది.
అక్కడ శంకరంలేడు.

“తనకోసం ఎవరో వస్తారట. వెడతానన్నాడు.
ఇప్పుడే పంపి వస్తున్నాను. ఉదయం కాఫీకి రమ్మన్నాను.
ఒసేన్! కొంచెం పెందరాజే లేచి ఆ వ్యవహార మేమిటో
చూడు” అన్నాడు సీతాపతి.

“ఇంకెందుకూ చూడటం? శంకరానికి కాఫీ యివ్వటం గూడా దండనే! అతని కోసం ఖర్చుపెట్టే కాఫీ-మన కింకో పూట వొస్తుంది” అన్నది సరోజిని విరక్తిగా.

“అదేమిటి?” అన్నాడు సీతాపతి దిమ్మరపోయి నేట్టయి.

“అమ్మో! శంకరాన్ని చేసుకోవటం అమ్మకు యిష్టం లేదట నాన్నా!” అన్నాడు సత్యం.

సీతాపతి భార్యవేపు మింగేట్టు చూశాడు.

“ఇదేమిట సీయమ్మకడుపు కాలిపోను! మరీ నీ కిట్లాంటి పాడుబుద్ధులు పుడుతున్నయ్యో? రవ్వచెక్కలాటి కుర్రాడు దొరికితే బాగుండలేదన్నానంటే? నీ కేం పుండు పుట్టిందే? అతగాడు ఇవ్వాలే సరేనంట-ఎంత హీనంగా చూసుకొన్నా పాతికనేలు కట్టుమిస్తారు. చిల్లి దమ్మిడీ తీసుకోకుండా పెండ్లాడేస్తానని అసటమే చాలునే! పాతిక కాదు-యాభైనే లిస్తేమట్టుకు అట్లాంటివాడు నీకు దొరుకుతాడులే! నువ్వొక్కడ కూచుని దాని మనసు విరిచేస్తున్నావా? ఎవడు చెప్పాడే నీ కీ బుద్ధి?” ఈ పద్ధతిగా సీతాపతి చాలా దూరం వెళ్లాడు.

సరోజమ్మకు ఎక్కడలేని ఆనందం పుట్టుకొచ్చింది. సత్యంగూడా తన హర్షం ప్రకటించాడు.

“అదిగూడా కాదు నాన్నా! డబ్బు సంగతి అట్లా ఉంచు. ముందు సరోజకు-ఆ చేసుకోబోయ్యేవాడు నచ్చాలిగదా? నువ్వు లక్షరూపాయలిచ్చి కొనుకొచ్చినవాడు అమ్మడుకు నచ్చుతాడనే గ్యారంటీ యేముంది? శంకరాన్ని సరో

జని ప్రేమించింది. వాణ్ని తప్ప మరొకణ్ని చేసుకోమనటం ఛండాలం. శంకరాని కేం తీపరమొచ్చిందీ! లక్షణంగా బి. కాం. ప్యాసయినాడు. ఏ కొట్లో కూచుని పద్దులు రాసుకొన్నా సరిపోతుంది. అమ్మమాటలకేంగానీ, నువ్వీ మ్యారేజి సెటిల్ చెయ్యి నాన్నా!" అన్నాడు సత్యం.

“సెటిల్ చెయ్యక ఊరుకొంటానుటా? అనవసరంగా యిది నోరుపారేసుకొంటుందిగానీ.”

రాజమ్మ ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఏమాట్లాడుతుందీ? మాట్లాడినా వినుపించుకొనే దెవరు?

3

పెళ్ళయిపోయింది. పెళ్ళిలోనే కార్వం గూడా అయి పోయింది. సరోజిని వెండ్లికి తన ఫ్రెండ్సునందర్నీ పిలిచింది. తను ఎటువంటి మొగుణ్ణి సంపాదించుకొన్నదీ నాళ్ళందరూ చూడాలని ఆవిడ అభిప్రాయం. దాదాపు అందరూ వచ్చారు. సరోజి ఊహించినట్లు ఎవ్వరూ గుండె ఆగి చావ లేదు. ఒకరకంగా అది సరోజకు బాధగానే ఉంది. తనను చూసి కనీసం నలుగురైనా అసూయపడినట్లయితే, ఆవిడ కే విచారమూ కలక్కపోను. మరి భగవంతుడు ఆమె కాయోగ్యత లేకుండా చేశాడు. ఒకరి ననవలసిన పనేమున్నది? సరోజిని ప్రస్తుతం భూమిమీదలేదు. ఉన్నా అది భూమికిమల్లే సరోజిని కనిపించటంలేదు. అదేంకర్మమో ఆమెకు ప్రతి దాంట్లనూ ఆనందం పొర్లి పోతున్నట్లు తోచేది. గాలివీస్తే,

ఎండకాస్తే, మబ్బువేస్తే, పిచ్చుక అరిస్తే కొత్త. శంకరం కొంతసేపు దేవుడికిమల్లెనూ, యింకొంచెంసేపు దేవాదిదేవుడికి మల్లెనూ సరోజమ్మకు కనిపించేవాడు. ఒక్క నిమిషం ఆలస్యమయితే సరోజమ్మ ప్రాణం విలవిలలాడిపోతుంది. అందుకని ఎప్పుడూ శంకరాన్ని వదిలేదిగాదు. శంకరంగాడా గడుసువాడే! ఇద్దరూ ఆ మేడ దిగి కిందికి వచ్చేవారేగాదు. అదిచూచి నలుగురూ నాలుగురకాల అనుకొన్నారు. అనుకొన్నారనిగూడా సరోజకు తెలుసు. తెలిసిగూడా ఆవిడ లక్ష్యపెట్టలేదు. ఇన్నిటికీ మన్నధుడు—దిక్కుమాలిన వెధవ—మహా గడుసుపిండం.

తీపి రుచిగానే ఉంటుంది. ఉంటుందిగదా అని అదే పనిగా మెక్కితే ఏంచేస్తుంది? ముందు మొఖం మొత్తుతుంది. మొత్తినా తింటే జబ్బుచేస్తుంది. ఈ జబ్బుకు విరుగుడు, ముందు తీపి తినటం మానెయ్యాలి. అవసరమయితే, కారం గూడా తినాలి. అది అందరూ ఒప్పుకుంటారు. అంతమాత్రం చేత యీ సిద్ధాంతాన్ని మనుష్యులకు అప్లయ్ చేయడానికి వీలేదు. దురదృష్టవశాత్తూ మన సంఘంలో ఆ పప్పులేమీ ఉడకటలేదు. ఉడికించాలని ప్రయత్నించేవాళ్లు లేకనూ పోలేదు.

సరిగ్గా సరోజమ్మస్థితి ఇల్లాగేఅయింది. ఆమె ఇప్పుడు తరుచుగా కిందనే ఉంటున్నది. ఎప్పుడోగానీ వైకిపోదు. పోయినా వెంటనే క్రిందికొస్తున్నది. అనేకసార్లు ఆవిడ తల్లి దగ్గరే పడుకొంటున్నది. ఎందుకు పడుకొంటున్నదో రాజ

‘మృగాడా కూతుర్ని అడగలేదు. ఎందుకడుగుతుంది? తను మాత్రం అట్లా పడుకోలేదా మరి?

సరోజలో వచ్చిన మార్పు శంకరంలోగూడా వచ్చి నట్లయితే అనుకోవటాని కేమీ ఉండేదిగాదు. కానీ శంకరం మారలేదు. అతను ఈనాటికీ క్రిందికి రావటంలేదు. ఇదివరకు రోజుల్లో సరోజనే వైకి పట్టుకెళ్ళేది భోజనం. ఇప్పుడుగూడా పట్టుకెడుతూనేఉంది. అయితే యిదంతా ఆమెకు అనవరంగా కనిపించింది. ఆ మేడమీద వెలగబెట్టే రాచకార్యాలేమీ లేనాయె! పోనీ భోజనానికన్నా కిందికి రాగూడదూ? ఉదయమూ, సాయంత్రమూ కాఫీకి, అన్నానికి, యిన్నిసార్లు ఎక్కి దిగటమెందుకు? ఈ ఆలోచన వచ్చినరోజునే సరోజ దానిని ఆచరణలో పెట్టింది. మామూలుగా పదకొండింటికి వైకి భోజనం పట్టుకెళ్ళేది కాస్తా, ఆనాడు పన్నెండయినా ఆ ప్రసక్తే తీసుకురాలేదు. ఈ నిమిషమో మరునిమిషమో, శంకరం కిందికి వస్తాడని సరోజ ఎదురుచూసింది. అతను రానేలేదు. గడియారం నాలుగుగంటలు కొట్టింది. అంటే సాయంత్రం కాఫీవేళన్నమాట. సరోజినికి ఏక్కడలేనిచిరా కువేసింది. అతనికి ఆకలే లేదా? ఉన్నా దాన్ని చంపుకొన్నాడా? అట్లా పేగులు ముడుచుకొని పడుకోకపోతే కిందికి దిగి రాగూడదూ? ఒస్తే తన గౌరవాని కేమీ భంగంరాదే!

కాసిని పకోడీలు, పింగాణీకప్పులో కాఫీ, మంచినీళ్ళ గ్లాసూ పుచ్చుకుని సరోజిని మేడమీది కొచ్చింది. గదితలుపు దగ్గరగా వేసిఉంది. కాలితో నెట్టి లోపలికొచ్చింది. శంకరం నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్నాడు. సరోజినికి ఆశ్చర్య

మేసింది. తను వెళ్ళేసరికి, గదిలో కాలుకాలిన పిల్లిలాగా, మేతకోసం ఎదురుచూస్తూ, అటూ యిటూ శంకరం తిరుగుతుంటాడని ఆమె ఊహించింది. అదేపూలేకుండా అతగాడు నిద్రకుపడ్డాడు. పొద్దుట్నుంచీ అన్నం తినకుండా ఉంటే శంకరానికి నిద్ర ఎట్లాపట్టిందో సరోజినికి అర్థంకాలేదు.

“లేవండి, కాఫీ తాగుదురుగాని” అన్నది సరోజి.

శంకరం లేచాడు.

“ఇదిగో టిఫిన్...” అన్నది సరోజిని పళ్ళెం ముందుకు నెడుతూ.

శంకరం ఆవలించి, హాళ్ళు విరుచుకొని, చొక్కాతో కళ్ళు తుడుచుకొన్నాడు

“మీరు తొందరగా తాగండి కాఫీ. నేను తెచ్చేటప్పడే చల్లగా ఉన్నాయి.”

“ఏమిటి?” అన్నాడు శంకరం.

“నువ్వేమీ తీసుకురావేమో ననుకొన్నాను. మంచి దానివే! టిఫిన్నూ, కాఫీగూడా తెచ్చావు. నేనే నిన్ను గురించి పొరపాటు అంచనా వేసుకొన్నానన్నమాట” అన్నాడు శంకరం నవ్వి.

సరోజిని కది నవ్వుకుమల్లే లేదు.

“బాగానే ఉంది మేళం! తీసుకురావని ఎందుకనుకొన్నారూ?” అన్నది దీర్ఘంతీస్తూ.

మధ్యాహ్నం కూడు తీసుకురాని మనిషి, నాలుగ్గంటలకు కాఫీ తెస్తుందని నే నెట్లా అనుకొనేది సరోజిని! పోనీ-

నీకే ఇట్లాంటి అనుభవం జరిగితే, నువ్వునుకొంటావేమో చెప్పు!”

“ఏమిటి? ఏదేది? మళ్లా చెప్పండి. మధ్యాహ్నం మీరు అన్నం తినలేదా? ... చాలైంది, ఎవరన్నా వింటు నిజమనుకొంటారు. నేను గదూ మొరికిబోయిన పళ్ళెంలో అన్నమున్నూ, పప్పుకూరూ, చారూ తీసుకొచ్చింది! తిని గూడ తినలేదనటానికి, మావాళ్ళు మీకేం విషంపోశారండీ?” అన్నది సరోజిని ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ.

శంకరానికి నుండింది. అయినా పైకిమాత్రం నవ్వాడు.

“నువ్వు మాట్లాడుతున్నది నిన్నను గురించే అయితే నేను కాదనను.” అన్నాడు.

“నిన్ననా నేను మొరికిబోయిన పళ్ళెంలో తెచ్చింది? ఏం పాడో! నాకు సరిగ్గా జ్ఞాపకంలేదు. అయినా భోజనం పైకి పట్టుకురావటమేమిటి అసవ్యం. కిందికొస్తే తీరిపోదూ? నేనేమో మరిచిపోతిని. మీరూ ఉదయంనుండి తిండి తినకపోతిరి. హాయిగా వేళకొచ్చి రెండు మెంతుకులు తింటే సరిపోతుందాయె! ఎందుకొచ్చిన శాదరబందీ యిదంతా?” అన్నది సరోజిని.

“నన్ను క్రిందికొచ్చి భోంచెయ్యమని చెప్పడానికి యింత అభినయం దేనికి సరోజిని! ఇంతకంటే స్పష్టముగా చెబితే నేను కాదనేవాణ్ణి కాదే!” అన్నాడు శంకరం. అతను అంటున్న మాటలు వింటుంటే అవి మామూలు శంకరం అన్న మాటలుగా సరోజినికి అనిపించలేదు.

“నేను అభినయించానా?...మాట అనేముందు మీ రెండు కాలోచించను? నన్నేనా మీ రా మాట అనవలసింది! మతి మరుపు ఎవరికయినా ఉంటుందని మీ రెండు కను కోరు?” అంది సరోజిని తనని తాను సమర్థించుకొంటూ.

“నువ్వక్కడే పొరబాలుపడుతున్నావు సరోజా! నువ్వు మరిచిపోయినందుకు నా కేబాలాధా లేదు. నిజంగా నువ్వు మరిచిపోవటమే జరిగితే, నే నేమీ తప్పపట్టను...”

“అయితే నేను తమాషాకోసం నాటకమాడానం టారు. అంతేగదూ? అనండి. మీ చేత ఒక మాటపడినా నా కేమీ తప్పలేదు... ముందు మీ రా పకోడీలు తినండి. ఇప్పటికే కాఫీ చల్లారిపోయే ఉంటాయి. ఏదీ చూడనివ్వండి. ఇదేం! చల్లారిపోయాయి. మీ రా టిఫిన్ తింటుండండి. ఈ లోగా నేను కాఫీ వెచ్చబెట్టుకొస్తాను.”

సరోజిని కాఫీ వెచ్చబెట్టుకొచ్చింది. శంకరం అట్లాగే మంచంమీద సూచని ఉన్నాడు. అతను ఒక్క పకోడీనైనా ముట్టుకోలేదు.

“తినలేదేం?” అన్నది సరోజిని.

“నువ్వూరికే నన్ను ప్రశ్నలువేసి చంపకు. అడగ టానికేం నువ్వపగుతావు. కానీ నేను చెప్పగలగొద్దూ? నే నెందుకు తినలేదో చెప్పాలంటే బోలెడంత జవాబు అవు తుంది. కుదించి చెప్పడానికి వీలుపడదు. అయినా సూచనగా చెబుతాను పట్టు. ఇవిగూడా తినకపోతే ఎట్లా ఉంటుందో తెలుసుకోవాలని బుద్ధిపుట్టింది. మానేశాను.”

సరోజినికి చిర్రెత్తుకొచ్చింది. ఇంత పెడసరంగా సమాధానం చెబుతాడేం ఈ మనిషి! కుక్క-కాటుకు చెప్పు దెబ్బలాగా సమాధాన మివ్వకపోతే, లాభం లేదనుకుంది.

“మీ కంత బుద్ధిగా ఉంటే నేను కాదనటం బావుం డదు. అదెట్లా ఉంటుందో తెలుసుకోవాలని మీ రెంత ఉబ లాట పడుతున్నారో పాపం! నే నెందుకు వద్దనాలి?” అని చటుక్కున పళ్ళెము, నీళ్ళ గ్లాసు, కాఫీ కప్పు పుచ్చు కొని బైటికొచ్చింది. మెట్లదాకా వచ్చిందల్లా మల్లా వెనక్కు తిరిగి, గదివాకిటి దగ్గర నిల్చుని “రాత్రికి భోజనం తెమ్మం టారో లేదో కనుక్కుపోదామని వచ్చాను. అవసరం లేక పోతే యిప్పుడే చెప్పండి. వృధాగా అటూ యిటూ మోసు కెళ్ళే భారమన్నా నాకు తప్పతుంది” అన్నది.

“సాయంత్రం నేను అన్నం తింటానో తిననో యిప్పుడే యెట్లా చెప్పమంటావు సరోజా? మరో అగంటకు నువ్వు మంచిసీళ్ళు తాగుతావో, తాగవో ఇప్పుడే చెప్పగలవా? చెప్పలేవు. నాస్థితిగూడా ఫక్తు అట్లాగేఉంది. ఏది ఏమైనా కానివ్వు, నువ్వుమట్టుకు అన్నం పట్టుకురా. తినటమూ, తినక పోవటమూ అప్పుడు చెబుతాను.

సరోజినిముఖం మాడిపోయింది. గిరుక్కున తిరిగి గబ గబా కిందికెళ్ళింది. అయిదారు నిమిషాల తర్వాత పనిమనిషి మీద ఎవరో పెద్దగా కేకలునేయటం శంకరానికి వినిపించింది. ఆ కంతం సరోజినిదేనని గుర్తుపట్టినప్పుడు శంకరానికి ఏదో సాధించిన సంతోషమేసింది.

నూతురు, అల్లుడు మధ్య పొర పొరలు పుట్టినాయని సీతాపతిగారికి తెలిసింది. ఆయన విచారించవలసినంతగా విచారించలేదు. మొగుడూ పెళ్ళాలు రద్దీ రట్టూ లేకుండా ఉండటం అసంభవం. ఈ సూత్రం తెలిసిందిగనుకనే సీతాపతి అల్లుణ్ణి ఈ విషయమైకదపలేదు. కానీ, ఒక విషయాన్ని గురించి ఆయన చాలాకాలంనుండి లోలోపల అనుకొంటున్నాడు. రెండు మూడు సార్లు ఆ విషయం వెదిమ చివరి దాకా వచ్చి--దానిదుంపదెగ - మళ్ళా లోపలికి చక్కా వెళ్ళింది. ఆ విషయం శంకరంతో తను నేరుగా చెప్పటం బావుండదు. బావున్నా అంత సత్ఫలితం ఉండనుగూడా ఉండదు. అదేగనక సరోజనితో చెప్పిస్తే అన్నివిధాలా సమంజసంగా ఉంటుంది. అతగాడు దానికి ఒప్పుకొంటే సరే సరి! ఒప్పుకోడో? 'చిన్నకుంక నోరుజారి అన్నదాన్ని పట్టించు కుంటావుటోయ్' అని సెద్దరికాన్ని వెలిగించవచ్చు.

సరోజనితో ఎట్లా చెప్పటమా అని కొంతకాలంపాటు సీతాపతిగారు మదనపడ్డవారయినారు. కొంతకాలం అసలు చెప్పటం సబబో సబబుకాదా అని గూడా ఆలోచించాడు. ఆయన ఏ నిర్ణయానికీ ఇంకా రాలేదు. ఈ లోగా సరోజినే ఈ విషయం తండ్రిముందు వెళ్ళబెట్టింది.

“ఆయన ఊరికే ఉండిపోతున్నారు. పనీ వాటాలేదు. ఎక్కడన్నా ఉవ్వోగం చూపెట్టరాదా నాన్నా” అన్నది సరోజిని.

“శంకరం నిన్నేమన్నా అడగమన్నాడా?” అన్నాడు సీతాపతి అనుమానంవేసి.

“ఆయనెందుకు అడగమంటాడు? మరి అదేంమనిషో-
 ఇరవైనాలుగు గంటలూ ఆ గది వొదిలి బయటికిరాడు. దిక్కు
 మాలిన పుస్తకాలన్నీ ముందేసుకూచుంటాడు. చూచే
 దానికి నాకే విసుగేస్తుంది. ఆయన కివేమీ ఉన్నట్టులేదు.
 ఎక్కడన్నా ఉద్యోగంచూడు నాన్నా! లేకపోతే ఆయనకు
 పిచ్చైక్కేట్టున్నది” అన్నది సరోజిని బాధపడుతున్నట్లు.

“శంకరం చెయ్యాలేగానీ, ఉద్యోగం ఎక్కడో వెతు
 కోవట మెందుకు? మన కమిషన్ కొట్లో కొంచోకూడదూ?
 ఇప్పుడున్నవాడు ఉత్త పోచికోలు రామన్న. మాటలపనే
 గాని క్రియ సున్న. ఒక్కణ్ణి! ప్రతిదానికీ చచ్చిపోతున్నాను.
 ఇంకేం, రేపటినుండి కొట్లోకి రమ్మను... చూడవే సరోజా,
 వ్యాపారమా పెద్దది. బోలెడంత డబ్బు తిరుగుతుంటుంది.
 అన్నిటికీ నే నెక్కడ చావను? శంకరం ఉంటే నాకు కాస్త
 ఆదరువుగా ఉంటుంది. అయినవా డొకడుంటే నాకీ బాదర
 బందీ కొంత తప్పనన్నా తప్పతుంది. రేపు కొట్లోకిరమ్మని
 చెప్ప” అన్నాడు సీతాపతి.

“సరే నాన్నా!” అన్నది సరోజిని ముక్తసరిగా.

తనప్రణాళిక వొక్కొక్కటే నెరవేరుతున్నందుకు సీతా
 పతి అమితంగా సంతోషించాడు. రవ్వలాంటి కుర్రాణ్ణి -
 దమ్మిడికట్టం లేకుండా - సంపాదించాడు. ఇదొక ఘనవిజ
 యంకిందనే జమ. ఈ సంవత్సరపు లాభనష్టాల బేరీజులో
 వానం పదివేలన్నా లాభాల పద్దులో వేసుకోవచ్చు. శంక
 రంగాడే దొరక్కపోతే, అంతడబ్బూ ఖర్చుపెట్టకతప్పేదేము
 న్నదీ! పోతే, రెండవది ఆ శంకరంగాడే లెక్కలు రాయ

టానికి రేపణ్ణుంచే రాబోతున్నాడు. ఇంగ్లీషు చదువు చదివాడు, కాబట్టి ఇప్పుడున్నవాణ్ణి అయిదారు రోజుల్లో పీకి పారేయవోచ్చు. వాడికిస్తున్నది నెలకు డెబ్బయిరూపాయలు. ఆ లెక్కన సంవత్సరానికి పన్నెండు డెబ్బయిలు ఎనిమిది వందల నలభై—ఇదంతా లాభంకిందనే జమకొస్తుంది. తను ఉక్రవుడియంగా అల్లుణ్ణి సంపాదించటమే కాకుండా, వాడినుండి సంవత్సరానికి పది ఎక్కువ తక్కువగా వేయి రూపాయలు కక్కిస్తున్నాడు. తనుచేస్తున్న పని దివ్యంగానే ఉంది.

ఆ ఆలోచనల తాలూకు ఆనందం సీతాపతిగారు ఎక్కువకాలం పొందలేదు. మరి సరోజిని అట్లాంటి వార్త తీసుకొచ్చింది. మంచివార్తనే తీసుకురావాలని సరోజిని హోరాహోరి పోట్లాడింది. శంకరం తగ్గలేదు.

“నువ్వెంత గింజుకున్నా నేను కొట్టుకు వెళ్ళ”నని ఖచ్చితంగా తేల్చిపారేశాడు.

“కొట్టంటే పరాయివాళ్ళకొట్టుటండీ, మీరు పోన నటానికి! మనదేనాయె! మనపని మనం చేసుకోవటం తప్పా? ఇప్పుడున్న వాళ్ళంతా ఉత్త దొంగవెధవలట. ఎవడి కందింది వాడు పుచ్చుకొంటుంటాడట. మీరెళ్ళి ఘోరికే అక్కడ కూచోండి, చాలు. తతిమ్మా పనంతా మా నాన్న గారే చూచుకొంటారు.” అన్నది సరోజిని.

“నువు చెప్పినదాన్నిగురించి ఆలోచిస్తుంటే నాకో బోలెడన్ని సందేహాలు పుడుతున్నాయి. ఒకటేమిటంటే - ఏదోవిధంగా నన్ను నువ్వు వదిలించుకొందామని

చూస్తున్నావేమోనని. పాపం! నీ కల్లాంటి దురుద్దేశం లేక పోవచ్చు. మరి నా పాపిష్టి మనస్సుకు అట్లా అనిపిస్తున్నది. రెండవది: నువ్విప్పటికి అయిదారుసార్లు తమాషా అయిన 'పొడి' వొకటి వేశావు. 'మనవ్యాపారం' - 'మనకొట్టు' - 'మనకులాభం' అని నువ్వు వందసారులంటేమట్టుకు అది మనదెందుకవుతుంది? ఒకవేళ నీ కవుతే అవుతుందేమోగానీ, నాకుమట్టు కేమీకాదు. పదిలక్షలసార్లు అనుకొంటేమట్టుకు నేను హెజెల్ కోర్టు మొగుణ్ని అవుతానా? ఒక్కసారిగూడా అనుకోకపోయినా సరోజిని మొగుణ్ని కాకపోతానా? ఇదంతా మనదేనని చెప్పి, నాకు ఆశపుట్టించి, మీ నాన్నకు చాకిరి చేయించాలని చూస్తున్నావు. పోతే మూడవది, నేను వెళ్ళి ఊరికే కూచుంటే తతిమ్మా పవంతా మీనాన్నే చేసుకుపోతాడని నాకే నచ్చచెబుతున్నావు. నేను అక్కడికెళ్ళి ఉట్టినేకూచుంటే ఆయనకేం వారుగుతుందో నాకు తెలియటంలేదు నువుచెబుతున్నదాన్ని బట్టి నేను పనేమీ చెయ్యటానికి కానేకాదాయె. అక్కడ ఊరికే కూచునే బదులు ఇక్కడే కూచుంటాను. ఇక నాలుగవది—”

“తల నొప్పెత్తుకొస్తోంది. ఇక ఆపండి” అన్నది సరోజిని విసుగ్గా.

“సమాధానం వినే ధైర్యం లేనిదానివి న న్నెందుకు ప్రశ్నిస్తావ్?” అన్నాడు శంకరం.

“ఊరికి నే కూచోబెట్టి మేపటానికి, నే నంత లక్షాధి కారిని గానని మా నాన్న రెండు మూడు సార్లు చూచా యగా అన్నాడు. నా గూడా అది సబబుగానే తోచింది.

అయినా మీ రక్కడికెళ్ళి లెళ్ళా డొక్కా చూచుకో గూడదటండీ. ఆయనగూడా అంత కష్టంగా ఉండకుండా ఉంటుందిగా!”

“నిజమేగానీ, నేను చెబుతున్నదికూడా మరీ విను. ఇక్కడ కూచుంటే మీ నాన్నకు కష్టం గనక అక్కడే కూచోమన్నావు. బాగానేవుంది. అక్కడ కూచుంటే మరొక రికి కష్టంగా వుండి, ఇక్కడ కూచుంటేనే వారికి బావుంటుం దనుకో; అప్పు డేం చేయమంటావో చెప్పు మరీ.” అన్నాడు శంకరం.

“నే నేమీ చెప్పదలుచుకోలేదు... అయినా మీరు కూడా తిని కూచోవటం మరిగారు. ఎందుకు కష్టపడతారు? ఆ విషయం తెలుసుకోకుండా అనడం నాదే పొరబాటు.”

శంకరం సంగ్రహంగా నవ్వాడు.

“ఇంతకాలం నా భార్యగా వుండికూడా నన్ను అర్థం చేసుకోలేదన్నమాట. నీకు తెలియదుగానీ, సోమరితనమంటే నా కున్న అసహ్యం ఈ భూ ప్రపంచంలో మరొకడి కుంటుం దంటే నమ్మకు. అయితే, ఎందుకు కొట్లో కెళ్ళవని అడుగు తావు. నేను వెళ్ళను. నా కేమవసరం? నేను చచ్చేట్టు పనిచేసి మీ నాన్న భోషాణాలు నింపలేను. ఇప్పటికే కట్టుకుపోయినంత సంపాదించాడు. ఆ గొడవలన్నీ మానుకో మని చెబుదామనుకొంటున్నాను... సరే, పని చేస్తాను. దానివల్ల నా కేమి వొరుగుకుండా అని? నేను ఊరికే కూచో వటం-అంతగా చూడలేనిదానివైతే, ఆ వ్యాపారంలో నాకూ భాగం పెట్టమను. అప్పుడు నువ్వు చెప్పనవసరం

లేకుండానే నేను నా పని చూచుకొంటాను. ఇంకా మీ నాన్న యిష్టపడితే యీ సాయంత్రమే స్టాంపులు రాసుకొందాం. మరి వెళ్ళి అడిగి రా, బో.”

సరోజినికి అరికాలిమంట నడినెత్తికెక్కింది.

“మరి ఉరికినే కూచంటి పొట్టలోకి బువ్వెలా వొస్తుంది? మన కెవరు పెడతారు? ఇలా ఎంతకాలమని ఈ యింట్లో ఉంటామో చెప్పండి? ఎంత పుట్టిల్లయినా, ఒక నాడు పెడతారు, రెండోళ్లు పెడతారు. కలకాలం మనల్ని పోషించాలంటే నాళ్ళకుమాత్రం కష్టంకామా?” అన్నది సరోజిని కసిగా.

శంకరం ఆశ్చర్యం నటించాడు.

విడ్డూరంగా మాట్లాడావే సరోజా నువ్వు. ఇంతకాలం నుండీ, మనల్ని మీనాళ్ళే పోషిస్తున్నావని యింతవరకూ నాకు తెలియనే తెలియదుసుమా!” అన్నాడు ముక్కూమీద వేలు వేసుకొని.

“మరి మన మేమిచ్చి తింటున్నామాంటారు? ఏమన్నా చాటుగా మావాళ్ళకిచ్చారేమో నాకు తెలియదు. ఏమన్నా ఇచ్చారా?”

“ఇచ్చాను” అన్నాడు శంకరం. “అధమపక్షం ఇరవై వేలు ఖరీదుచేసే మనిషిని నేను. నాళ్ళింట్లో వారి కూతుళ్ళకు మొగుడుగా ఉంటున్నాను. ఈ ఉద్యోగభారం నెత్తినేసుకొన్నందుకు గానూ, మీనాన్న నా కంత యివ్వడేలాడు. అందులో చిల్లిగవ్వకూడా యింతవరకూ జమపడలేదు. తన దగ్గరే నాచివెట్టాడు. అందులోంచి మన కేమన్నా ఖర్చు

పెడితే పెట్టేఉండొచ్చు. నేను కాదనను. అంతమాత్రంచేత
అది ఆయన డ బెండుకపుతుందో నా కర్ణంకావటంలేదు.
నీ కేమయినా అయిందేమో చెప్పు వింటాను!”

సరోజినికి తలతిరిగినంత పనయింది. శంకరం మాట్లా
డిన ఈ చివరిమాటలు చెప్పరానంత అసహ్యమేశాయి.
దాదాపు నాంతివచ్చినట్లుంది. నీరసంగా తలుపు పట్టుకొని
బైటికెళ్ళింది. శంకరం చిన్న నవ్వునవ్వాడు.

* * * * *

ముద్దుబిడ్డ చెప్పిన యీ సువార్తలన్నీ విన్నతరువాత
సీతాపతిగారు, షడవతపు గోగిలా అయిపోయినాడు. కొన్ని
నిమిషాలపాటు ఆయనగారి యమ మేధ సుద్దలాఅయింది.

“ఇదేమిట! ఈ బాడఖావ్ రుట్టా తయారై నాడు!
వీధి బాబుగాడిముల్లె మనదగ్గర దాచిపెట్టాకా వీడికి 'పిండం'
వెయ్యటానికి? చచ్చేట్టు పనిచేసుకొంటేనే చేతిలోముద్ద
నోటిలోకి రావటంలేదుగదా! ఆంబోతులాగా వీణ్ణెంతకాలం
మేపేటట్టు? సలీసుగా దొరికాడుగదా అని నేను సంతోషం
చాను. వీ డింత దూలగొండి బాపతని తెలిస్తే, గడపయినా
తొక్కనిచ్చేవాణ్ణి కానే! ఇప్పు డేంచేసేటట్టు?” అని ప్రశ్నిం
చారు సీతాపతిగారు.

రాజమ్మ సమాధానం చెప్పలేదు. సరోజినీ సమా
ధానం చెప్పలేదు ఉన్నట్లయితే సత్యం సమాధానం చెప్పే
వాడో లేడోగానీ, లేడు మరి. వా డీమధ్య తరుచుగా రాత్రిళ్లు
మాయమవుతున్నాడు.

“ఈ పీడంతా మనకు దేనికీ? అమ్మాయిని వాడితో పంపేయండి. వాళ్లువాళ్లు గంగలో కలుస్తారు. మధ్యలో మనం పిసుక్కుచావటమెందుకూ?” అన్నది రాజమ్మ.

“నీ తెలి వెప్పుడూ నాలుగేళ్లు వెనక్కి ఉంటుంది. నీకు తెలిసిందల్లా అదే. అమ్మాయిని పంపితే వా డెక్కడుంటాడు? ఏంటింటాడు?” అన్నాడు సీతాపతి.

“ఆ రేళ్ళముందున్నవాళ్లు చేసిందేగా యిది! ఇట్లాతగు లడిందెందుకని? ఆనాడే నామాటవింటే ఏ చిక్కూ- లేకుండా పోయేది. వాణ్ని చూడంగానే నాకు దౌర్భాగ్యుడల్లే కనిపించాడు. ఆవిషయం తెలుసుకోవటానికి మీకు సంవత్సరం పట్టింది. వైగా నాది వెనకబుద్ధని మీరంటున్నారు.” అని ఎత్తిపోడిచింది రాజమ్మ.

ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు.

“మేనమామ లున్నారుగా! అక్కడేదోకా స్తఉన్నట్టే ఉంది. అక్కడికే తరిమేస్తే పోతుంది. ఎందుకొచ్చిన లాయి లానా ఇదంతా చెప్పండి. కలిసినచ్చే చెప్పును తొడగొచ్చు. ఈ అశ్చర్య కలిసిరానే కలిసిరాడాయె. ఉత్త పెంకె ఘటం.”

“మెల్లిగా అంటావేమమ్మా పెంకెఘటమని? పెంకెలో ఈయన్ది రణపెంకెతనం. ఉత్త కబుర్లరాయుడు. కడుపునిండా మాట లున్నయ్. తలనిండా కుళ్ళుబుద్ధు లున్నయ్! ఎబ్బే! ఏం మనిషి? ఇటువంటాయన నా మొగు డని చెప్పుకోడానిగ్గాడా అభిమానపడి చస్తున్నాను.” అన్నది సరోజమ్మ.

“అసలు ఈ పీడంతా తెచ్చిపెట్టింది నువ్వేగదాటే! వీళ్లే మినహా మరొహణ్ణి చేసుకోవో చేసుకోనని మొరాయిస్తావి. పేణ్ణి ప్రేమించానంటివి. వెళ్ళిచేస్తామి. మూడుముళ్ళూ పడ్డతరనాత నీ డిట్లా తయారయినాడు. అసలు నీ మూర్ఖమే కోంప కిన్ని తిప్పలు తెచ్చింది” అన్నది రాజమ్మ కూతురును కసుగుకొంటూ.

భార్యమాట్లాడింది వొకరకంగా నిజమే గనుక సీతా పతిగాను మానంపహించారు.

“నాదేం తిప్పన్నదీ! తెలిసో తెలియకో నీను ప్రేమించానని అన్నమాట నిజమే! అన్నానుగదాఅని మీరెందుకు ఆమోదించారు. చిన్నపిల్లలు తెలియక నిష్పా పట్టుకొంటామని ఏడుస్తారు. కిందపడి గొల్లుతారు. తెలిసినవారెవరైనా నిష్పాపట్టుకోనిస్తారా? ఏడుస్తున్నరుగనాని నిష్పాబొగ్గు ఆడుకోవటాని కిస్తారా? ఇవ్వరు. కానీ మీ రిచ్చారు. నేనా బొగ్గును ముట్టుకున్నాను. చచ్చేటట్టు కాలింది. కాలినందుకు ఏడుస్తున్నాను. ‘ఎందుకు పట్టుకుంటానని మారాంచేళా’వని చిన్నపిల్లల్ని అడగటమే తప్ప. తెలియక వాళ్లెన్నెన్నో చేస్తామని మారాం పెడతారు. తెలిసినవాళ్ళు అవన్నీ చెయ్యనివ్వగూడదు. పైగా నా తిప్పంటావేమమ్మా! ఇందులో నా తప్పేమున్నదే!” అన్నది సరోజిని

రాజమ్మ బిత్తరపోయింది. సీతాపతి బిత్తరపోయాడు.

“పడ్డెనిమిదేళ్ళ దానివి, నువ్వెవ్వీ తెలియని చిన్న పిల్లవుటే సరోజమ్మా!” అన్నది రాజమ్మ.

“వళ్ళినుబట్టి ~~తెలిసిందాన్నయితే~~ లెక్కగట్టటమంత మతిలేని పని యింకేదీ ఉండబోదు. తెలిసిందాన్నయితే, ఈ శంక రాన్ని వెళ్ళిచేసుకోవటానా? నేను వీణ్ణి తప్ప మరొహణ్ణి చేసుకోనని పట్టపట్టినాడే నేను చిన్నదాన్నని మీరు గ్రహించిఉండవలసింది. మీ రా పని చెయ్యలేదు. చెయ్య నందుకు నేను అన్నివిధాలా ఉడ్లుకుడుస్తున్నాను.” అన్నది సరోజిని పమిటతో కళ్ళొత్తుకొని. ఆ పమిటకు ఏమాత్రమో నీటిచెమ్మ అంటింది.

సీతాపతిగారు పెద్దగా అరవటం సరోజినికి వినిపించింది. ఆ ధోరణినిబట్టి చూస్తే ఎవరో కోప్పడుతున్నట్టుగా ఉంది. “ఈయింట్లో నాన్న కోప్పడదగినవాడు శంకరంతప్ప యింకెవ్వరున్నా” రనుకోన్నది సరోజిని. కడుపు మండిపోయి నాన్నగానే అల్లుణ్ణి కోప్పడుతూ న్నారనిభావించింది. ఆ కోప్పడటంలో “ప్రేమ” “దొక్కచీలుస్తాను” - “నళ్ళిగొడతాను” - “అడుక్కుతింటావు” వగైరా వగైరా సున్నితమైన మాటలు గూడ సరోజినికి వినిపించాయి. శంకరానికి ఆమాత్రం ఘోషంగా తగలకపోవే లాభంలేదనుకొన్నది. ఈ విషయం తన కేమీ తెలియనట్లుగానే సంచరించాలనుకొన్నది. అందుకనే నాన్నగారిమాటలు వినికూడా గదిలో నుండి బయటికి రాలేదు.

వరుక్షణానికే సరోజినికి యింకో అనుమానం కలిగింది. ఒక్కసారిగూడ శంకరంతో అరవిచ్చిమాట్లాడని నాన్న-ఒక్కసారే యింత కట్టుకొని మాట్లాడతాడా? అధవా మాట్లాడినా యిన్నిమాటలూ, కిమ్మనకుండా శంకరంపట్టా

భరాయిస్తున్నాడు. పోనీ యింకొకవరినో అనుకొందామన్నా వీలులేకుండా ఉంది. “ప్రేమలూ”- “డొక్క-చీల్చుటానూ” యింకెవరి నంటాడు నన్న? ఎవరినంటాడో సరోజిని యింకా తేల్చుకోలేదు. ఆకస్మికంగా సత్యంగాంతు వినిపించింది. వాడేదో బిగ్గరగా అరుస్తున్నాడు. అయితే ఈ గొడవంతా సత్యమన్నయ్యదా? అయినా వీడికి ప్రేమలు, డొక్క-చీల్చులూ యేమిటి?

సరోజిని యింక స్థిమితంగా పడుకోలేకపోయింది. చివుక్కునలేచి, కుచ్చెళ్లు సర్దుకొని, పమిట సరిచేసుకొని వాకిట్లోకొచ్చింది. నాన్నా అన్నయ్యా ఘనపడుతున్నారు. సరోజిని కేమీ అర్థంగాలేదు.

“ఏమిటి నాన్నా యిది?” అని అడిగింది.

“నీకుపట్టినజబ్బే వీడికీ పట్టుకున్నది. నీకొచ్చినదానికే తిన్నకూడు వంటబట్టకుండా ఉంది. ఇక వీడిగ్నాడబిస్తే, పీల్చేగాలికూడా యిమడదు” అన్నాడు సీతాపతి.

తనకొచ్చిన జబ్బేమిటో, అదే వీడి కెట్లా వచ్చిందో, ఎప్పుడు వచ్చిందో సరోజినికి తెలియలేదు. అదేమిటో తెలుసుకోవటం అవసరమే అయినా, యిప్పుడుకాదు. నాన్నాడొరికే అన్నయ్యను తిట్టిపోస్తున్నాడు. ముందీ ప్రవాహాన్ని ఆపాలి.

“అదేమిటో నేను కనుక్కొంటానుగానీ, నువ్వు పనిచూసుకో నాన్నా! సత్యమన్నయ్యా! ఇట్లారా! ఇప్పుడే పోదువుగానీ...” అన్నది సరోజిని.

సీతాపతి వెళ్ళాడు. సత్యం దిగాలుముఖంవేసుకొని సరోజిని గదిలో కొచ్చాడు.

‘అసలుసంగ తేమిట్రా అన్నయ్యా?’ అన్నది సరోజిని. సత్యం యావత్తు సంగతీ చెప్పాడు. వాడు చెబుతున్నంతసేపూ సరోజినిముఖం రకరకాలుగా మారుతూనే ఉంది. సత్యం చెప్పటం పూర్తిచేసిన తరువాత సత్యానికి బదులు సరోజిని నిట్టూర్పు విడిచింది.

‘లాభంలేదురా అన్నయ్యా! ఇట్లాంటి ప్రేమలూ వల్లకాడూ నువ్వేమీ నమ్మకు. మొట్టమొదట అట్లాగే ఉంటుంది. ఆ తరువాత చాలా బోలుగాఉంటుంది. నా మాట విని నువ్వా పిచ్చిపిచ్చి పనులు మానుకో’ అన్నది సరోజిని.

‘ఎంత సులభంగా చెప్పావే సరోజా! నువ్వన్నంత తేలికగాఉంటే నేనుమాత్రం వదులుకోనూ? నువ్వు సుందరాన్ని చూడలేదుగానీ, చూస్తే అమాంతం దాన్ని కావలించుకొని నలిపిపారేస్తావు; మరేమనుకొన్నావో. అట్లాంటి దాన్ని ప్రేమించినందుకు నా కోపార్థి యిస్తావు. ఇవ్వకపోతే నా చెవి తెగ్గోయించుకొంటాను. సాయంత్రం వెడదాంరా. నీకు చూపిస్తాను’ అన్నాడు సత్యం.

సరోజినికంటికి సత్యం ఉత్తరభ్రకుడిలా కన్పించాడు.

‘నువ్వన్నది నిజమేకావచ్చు నన్నయ్యా! కానీ నేనెందుకు చెబుతున్నానో కాస్త ఆలోచించు. ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకోవటమంత దర్జీదపుషని యింకొకటి లేనేలేదు. మనమేనో బొన్నత్యాలు మారంగాఉండి చూచి ప్రేమించిపారేస్తాము. తీరా దగ్గరకెడితే అగాధాలు, చీకటి అక్కడుంటాయి. నే నిది అనుభవమీద చెబుతున్నాను. ఎప్పుడైనా

నువ్వు వెళ్లి చేసుకొంటే ప్రేమించిమ్మటా... చేసుకోకు' అని సలహా ఇచ్చింది సరోజిని.

ఈ సలహా సత్యానికి సుచించలేదు.

'గడిచిపోయిన మాటలు మాట్లాడతావేమే సరోజా? నువ్వు శంకరాన్ని చేసుకోవాలని ఎంత ప్రయత్నంచేశావో నీకు తెలియదా? ఎంతమంది చెప్పినప్పటికీ నువ్వు విన్నావా? అప్పుడు నీకు శంకరంలో యే యే గొప్పదనాలు కనిపించాయో, అంతకు పదివేల రెట్లు యెక్కువ నాకు సుందరంలో కనిపిస్తున్నాయి' అన్నాడు అన్నయ్య.

'అదంతా ఓపీడకల. ఆ కలలో చూచినవన్నీ అందంగానే ఉంటాయి. కల దాటి, నొడ్డుకొచ్చి చూస్తే చాలా అసహ్యమేస్తుంది.'

'అందరి అనుభవాలు ఒకేరకంగా ఎందుకుంటాయి? నువ్వన్నట్లు 'ప్రేమ'లో ఏ పసా లేకపోతే, రాజ్యాలకు త్యాగం చేసినవాళ్ళంతా పూలని నే నెట్లా అనుకుంటాను? ఎంత ఆనందం లేకపోతే, వాళ్ల త్యాగాలు, సాహసాలు చేస్తారు? సరమ చచ్చుదానికోసం యింత...'

సరోజిని ముఖించి ద స్థూనమైనహాసం అంకురించి అంతలోనే సమసిపోయింది.

"నువ్వు మంచి ఉద్దేశంతోనే బయలుదేరావు కాని, ఎక్కడో వోవతప్పవు. డానుకెళ్ళడానికి బదులు చిట్టడివిలో కెళ్లావు. అంతమాత్రంచేత డానుకెళ్ళాలనుకోవటమే తప్ప నటం మంచిమాటకాదు. అదీగాక- నువ్వు గోవతప్పవని నేను తప్పతానా? నీ అనుభవాన్ని తీసుకొని నేను మంచి

దోవలోనే నెడతానేమో నీకేం తెలుసు? వెళ్ళలేనని నువ్వేమీ గ్యారంటీ యివ్వలేవుగదా?”

“ఇవ్వలేను” అన్నది సరోజిని. “నే నొప్పకోను సత్తె మన్నయ్యా! నీకు కోపమొచ్చినాసరే, నాశక్తి ఉన్నంత వరకూ, నీ కా సుందరంతో వెళ్ళికాకుండా చూస్తాను. చూస్తూచూస్తూ నిన్నుగూడ ఎలా ముక్కలు కానివ్వ నన్నయ్యా?”

ఈమాట విన్నతరవాణ సత్యానికి ఎక్కడలేని కోపమూ వచ్చింది.

“ఇదిలే నువ్వు నాకుచేసేమహాపకారం! నీ కా శంక రంతో వెళ్ళి స్థిరపడటానికి ఎంత ప్రయత్నంచేశాను! సర్వమూ బదాబద్దలైన వ్యవహారాన్ని బాగర్తుగా వాక కొలికికి తెచ్చా నుగదా! కనీసం ఆ విశ్వాసమన్నా లేకుండా చూట్లాడుతా వలే సరోజా! ఆరోజున నేనేగనక పట్టుపట్టకపోయినట్లయితే నీకీ వెళ్ళి అద్యోదేనా?... పైగా నీచేత నాన్నగారికి చెప్పి ద్దామనుకుంటున్నాను. మంచిదానివేనే! కేపు నాన్నతో గూడ యిట్లాగే చెబుతావాదే?”

“ఆం. ఇట్లాగే చెబుతాను” అన్నది సరోజిని.

సత్యానికి చెల్లెల్ని చంపబుద్ధిచేసింది. అవసరమున్నంత వరకూ తనను వాడుకొంది. తన కవనం కలిగేటప్పటికి శ్రీరంగసీమలు చెబుతున్నది. ఛ ఛ! ఆసలీ ఆడజాతే బాడ ఖావ్ జాతి. వీళ్ళను చస్తే నమ్మగూడదు---ఇట్లాంటి సదభి ప్రాయాలు---సాపం! సత్యానికి చాలా స్ఫురించాయి... ఆఖ

రికి ఉండబట్టలేక- 'నువ్వింత కృతఘ్నురాలి వనుకోలేదు చెల్లెమ్మా!' అన్నాడు సత్యం.

"నిజంగా నా వెళ్ళి నీ సపోర్టువల్లనే జరిగినట్లయితే, నీ అంత దేభ్యం మరొకడు లేడని నే నంటున్నాను. ఆరోజున ను వ్యా దిక్కుమాలినపట్టుదల చూపకపోయినా, నేను సుఖ పడేదాన్నేమో! ఏకో ఉద్ధరిద్దామని అన్నావు. అది యెదుగుతిరిగింది" అన్నది సరోజిని.

తనసహాయాన్ని యింత ఘోరంగా చిత్రించినందుకు సరోజినిని అసహ్యించుకొన్నాడు సత్యం

"నువ్వసలు యేగుదాటి తెప్పతగలేసే రకం. వెధవను నేనే కనుక్కోలేకపోయాను. కానీ సరోజా! నేను నువ్వను కొంటున్నంత తెలివిహీనుణ్ణికాదు. సుంద నాన్ని చేసుకోవటం నీ కెందు కిష్టంలేదో నేను సులభంగా అర్థంచేసుకోగలను" అన్నాడు సత్యం.

"అర్థంచేసుకోలేనని నా నమ్మకం. నే నెంతో అనుభవంవల్లగాని అది తెలుసుకోలేదు. అందుకోసం బాచ్చెడంత కాలం ఖర్చుపెట్టాను. చాలా అభిమానంగా ఉండే వినియోగించాను. ఇప్పటికైనా నాకు 'అసలు' యేమిటో తెలిసిందికాదు. ఇంత కష్టపడ్డతరువాతగానీ నేను తెలుసుకోలేని ఆ 'అర్థం' నీకు యిట్టే తెలిసిందంటే నేను నమ్మను" అన్నది సరోజిని.

"నమ్మకపోతే మా నెయ్యి. నువ్వు నమ్మనంతమాత్రాన నాకు తెలిసిందేమిటో, తెలియనట్లుకాదు."

అసలే మనస్థిమితంలేని సరోజినికి అన్న అంటున్న మాటలు మరింత శాధగా ణోచాయి.

“నువ్వేమి తెలుసుకొన్నా”వని ప్రశ్నించింది.

“ఒసే సరోజా! నువ్వునా కళ్ళముందు పుట్టినదానివి. నాకు డుబిక్లీ యివ్వగల సనుకోకు... అయినా అది నీ వాక్కుదాని తప్పేగాదు. మీ ఆడజాతిలోనే ఉంది. ఒకరినిచూచి వాకరు సహించరు.”

సరోజినికి అంతటి అస్తిమితంలోనూ ఆశ్చర్యమేసింది.

“నువ్వంటున్నది సుందరాన్నిచూచి నేను అసూయ పడుతున్నాననెగదూ?”

“అహా! నీ కంటే ‘సుందరం అందగత్తై’ అని నువ్వు ఏడిచిపోతున్నావు. దానిముందు నీ కురూపితనం చూపుకోవటం నీ కిష్టంలేదు. అట్లా చూపుకోవబంపల్ల నీ అందపు విలువ తగ్గిపోతుంది. అట్లా తగ్గటం నీకిష్టం లేదు. ఈ కొంపలోకల్లా నువ్వే సౌందర్యరాశివని అనుకోవటానికి అప్పుడు నీకు అవకాశం ఉండదు. అందుకే నువ్వు ‘సుందరాన్ని చేసుకోవ’ద్దని నాకు హితోపదేశంచేస్తున్నావు. అసలు నీ కడుపులో ఉన్న విషపు ఆలోచన యిదీ. దీన్ని కప్పిపెట్టుకోనేందుగ్గాను, అనుభవమని, వల్లకాడని నాకు చెబుతున్నావు. నీ కుళ్ళుమోతుతనం నాకు తెలుసునని నీకు తెలీదు. అవునా?” అన్నాడు సత్యం—సరోజిని తన చెల్లెలనే విషయం మరిచిపోయి.

సరోజినికళ్ళంట నీటిపొర కమ్మింది. “నాకు లేని దురుద్దేశాలన్నీ ఎందు కంటగడతావురా అన్నయ్యా! నే నింతవరకూ సుందరాన్ని చూడనైనా చూడలేదే! ఎట్లా అసూయపడతాను?”

“తప్పకోవడానిక చూడకు. నేను అంతంతమాత్రపు నాన్ని ‘లవ’ చెయ్యనని నీకు మట్టుకు తెలీదూ? నే నింత యమప్ట్టుపడుతున్నానంటే, సుందరం ఏమాత్రపు అంద గత్తో నువ్వు ఉపాంచుకోలేవా? మరి నువ్వు అసూయపడ టానికి సుందరాన్ని చూడట మెందుకు?”

“నా గోజులు మంచివిగావు. నే నే మంచి చేయ బోయినా అది విషమయిపోతున్నది. నీ యిష్టం! నువ్వు, నీ సుందరమూ కట్టగట్టుకొని ఏ గంగలో దూకినా నా కభ్యంతరం లేను.” అన్నది సరోజిని విని క్తగా.

“అదిగో చూశావా! క్షణంలో బైటపడ్డావు. మరి- నే అసూయా లేదని బుకాయిస్తానెందుకు? లేనిదానివై తే కట్టకట్టుకొని గంగలో దూకిమని అననే అనవు” అన్నాడు సత్యం గంగను పట్టుకున్నవాడిలాగా.

“బుద్ధితక్కువయింద. ఇది ఎప్పుడూ అనను” అన్నది సరోజిని కోపంగా తంపలేసుకొని.

ఇంతలోనే ఫకాలుమని నవ్వు వినపడ్డది. సత్యం అటు వేసు చూశాడు. మెట్లదిగ్గర శంకరం నిలబడిఉన్నాడు. అయితే ఈ గొడవంతా శంకరానికి తెలిసిందిన్నమాట! ఈ ఆలోచన రాగానే సరోజినికి తల తీసేసినట్టయింది. ఆయనగారు చూస్తుండగా అన్నయ్య తనచేత తంపలు వేయించాడు. ఎంత ఛండాలం! సరోజిని ముఖం చిన్న పుచ్చుకొని గబగబా లోపలికెళ్ళిపోయింది. రెండవసారి శంకరం నవ్విస నవ్వు ఆమెకు వినిపించనేలేదు.

“ఏం సత్యం! ఈమధ్య ఎక్కడా కనిపించటం లేదు. పూర్వో లేవా యే?” అన్నాడు శంకరం.

“ఉన్నానండీ!” అన్నాడు సత్యం.

“ఉండికూడా కనిపించటంలేదే? సరోజినికిమల్లే— నువ్వుగూడా—నా ముఖం చూడగూడ దనుకొన్నావా?”

సత్యం పలకలేదు.

“నీకు తొందరపను లేమీ లేకపోతే ఒకసారి పైకి రాగలనా?” అన్నాడు శంకరం.

ఈ ప్రశ్నకు కూడా సత్య మేమీ మాట్లాడలేదు. అసలు శంకరంతో మాట్లాడటమంటేనే సత్యానికి ఏమిటో భయంగా ఉంటుంది. అందులోనూ—ఇంత ‘యిది’ అయిన తర్వాత మాట్లాడటమంటే అసలే కుదిరిచావదు.

“ఏమన్నా. పని ఉందా?” అన్నాడు శంకరం.

‘లే’ దన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పి, శంకరం వెనకా తలై అడుగులో అడుగు కలిపాడు సత్యం.

“అట్లా కూచో... . . . ఫరవాలేదు ఆ మంచంమీద కూచో. నే నిక్కడ చతికిలబడతాను” అని, సత్యానికి మంచం చూపించి, తను కుర్చీలో జారగిలబడి, రెండు కాళ్ళూ మంచంమీద పెట్టాడు శంకరం

శంకరం బెరుకు బెరుగ్గా కూచున్న సత్యాన్ని చూచి ‘ఎందు కలా బెదురుతావు సత్యం! ఇంత పిరికివాడివి కేపు సుందగాన్ని చేసుకొంటే యెట్లా? ఆమెను చేసుకోవటం మీవాళ్ళ కెవరికీ ఇష్టంలేనట్టు - నా కనుమానంగా ఉంది నిజమేగదా?’ అన్నాడు.

‘బౌనండీ?’ అన్నాడు సత్యం.

‘అయితే ఏం చేదా నునుకొంటున్నావు?’

సత్యం మాట్లాడలేదు.

“ఆ చేసే దేమిటో నాకు తెలియకూడనిదైతే, చెప్పమని బలవంతపెట్టను. అదేమన్నా రహస్యమా?”

“అబ్బే! ఏ పాడూ గాదు. అసలు ఏం చెయ్యాలో ఆలోచించనే లేదండీ! శతవిధాల మావాళ్ళను వొప్పించటానికి చూస్తాను...”

“అబ్బే! నువ్వు చూడవని కాదు. సహస్రవిధాల గూడా చూస్తావు. చూచినా వొప్పకోరనుకో. అప్ప జేమిటి చేస్తావు? అదీ నాకు కావలసింది. దాన్ని చెప్పటానికి నీ కేమన్నా అభ్యంతర మున్నదా? అనే నే నడిగిందికూడా.

“ఏం చెయ్యమంటారు?” అన్నాడు సత్యం.

“గొప్ప చిక్కే- తెచ్చిపెట్టావు సత్యం! నువ్వీ ప్రశ్న అడుగుతావని తెలిసిగూడా, సమాధానం ఏరిపెట్టుకోలేదు. ఒకటి: మీవాళ్ళను వొదిలి సుందరాన్ని చేసుకోటం. రెండు - సుందరాన్ని వొదిలి, మీ వాళ్ళనే చేసుకోవటం- అదే అదే—మీవాళ్ళతోనే ఉండటం. ఈ రెండు మార్గాల కంటే లేనే లేవు. నువ్వేది యెన్నికచేసుకొన్నా, ఈ రెండిటిలోనే చేసుకోవాలి” అన్నాడు శంకరం. “ఏమోయ్ సత్యం! నీ దగ్గర సిగరెట్టున్నదా?”

శంకరం సిగరెట్టు కప్పుగా తనెన్నడూ చూడలేదు. అయితే ఈమధ్య అలవాటు చేసుకొన్నాడన్నమాట.

సత్యం సిగరెట్టిచ్చాడు. అగ్గిపుల్ల గీచి తనొకటి వెలిగించాడు ఆ పుల్లతోనే శంకరంసిగరెట్టుగూడా అంటించాడు.

“థాంక్స్” అన్నాడు శంకరం.

“నో మెన్షన్” అని సత్యం అన్నదీ లేనిదీ శంకరానికి విసపడలేదు.

“అయితే, చూడు సత్యం! నువ్వు సుందరాన్ని గట్టిగానే ప్రేమించావుగదా?”

ఏ సంగతి చెప్పటానికీ సత్యం సిగ్గుపడ్డాడు.

“ఇక చెప్పక్కర్లేదు నువ్వు గట్టిగానే ప్రేమించివుంటావు... ..చూడు సత్యం! ఈ వెఫవలోకంలో ప్రతిదానికీ వొక కారణముంటుంది. ఒక్కోసారి ఆ కారణం చాలా దాపులో ఉంటుంది. ఇంకోసారి మనం కనుక్కోలేనంత దూరంలో ఉంటుంది. నువ్వు సుందరాన్ని ప్రేమించిన కారణం దాపులో ఉన్నదా? దూరంగా వున్నదా? ఎందు కడుగుతున్నావంటే—దాపులో ఉంటే— ఆ కారణం సజావయినదో కాదో చప్పన తేల్చుకోవచ్చు. దూరంలోఉంటే—అది దాపుకు వచ్చిందాకా ఆగవలసి ఉంటుంది.”

“సుందరం చాలా అందంగా ఉంటుందండీ! మీరు చూడలేదుగానీ, అచ్చం ‘నర్గీసు’లా ఉంటుంది. ఆవిడంటే నా కెంతో ఇష్టం.” అన్నాడు సత్యం సిగ్గుపడుతూ.

“శావుంది. అయితే - ఆ అందం ఎంతకాల ముంటుందనుకొన్నావు సత్యం? రేపు స్ఫోటకం పోస్తే చాలు—ఆ నర్గీస్ ఉత్త దిప్తిబామ్మలాగ తయారవుతుంది! అప్పుడు

నువ్వు సుందరాన్ని ప్రేమించటానికి అందమనేదే ఉండదు. మరి సుందరం గతేమిటి? అందమునేగాదా నువ్వు కోరింది. ఆ అందం కాస్తా తలకిందులై తే సుందరం దిక్కులేని పక్షి కావటంకన్నా, ఇంకో మార్గం ఏమయినా ఉన్నదా?”

సమాధానం చెప్పటానికి సత్యాని కేమీ తోచలేదు. అయినా ఏదో ఒకటి చెప్పాలి. ఈ షేణంలో నెనకాడితే - అసలుకే మోసంరానచ్చు. సుందరం తనకు దక్కాలంటే ఇప్పుడు తను బీరంగానే మాట్లాడాలి.

“మీరన్నట్లు - సుందరం - దురదృష్టవశాత్తూ, రేపు కురూపి కావడమే జరిగిందనుకోండి. అంశమాత్రంచేత, సుందరాన్ని ప్రేమించకపోవటం ఎందుకు జరుగుతుంది. ఆవిడ కురూపి అయినంత మాత్రాన - ఆవిడ మనస్సుగూడా కురూపి అవుతుందంటారా? దురదృష్టవశాత్తూ అదిగూడా జరిగిందనుకోండి. అంతగా వక్రించిన మనస్సుగలదాన్ని - నన్నే అంటిపెట్టుకొని ఉండమని - నే నేనాడూ అనను. నాకు కావలసిందల్లా సుందరం సుఖపడటం. ఆవిడ “నన్ను చేసుకొంటేనే సుఖపడతా”నని అనుకొంటున్నది. నేనెందుకు కాదనాలి?” అన్నాడు సత్యం ఉద్దేశంగా.

“భేషా! శాగా అన్నావు ఈ అన్నదంతా ఆచరణలో పెట్టగలిగితే - నువ్వు నిరభ్యంతరంగా సుందరాన్ని వెళ్ళాడేసెయ్య. నీకు కావలసిన సహాయమంతా నేను చేస్తాను” అని భరోసా యిచ్చాడు శంకరం.

సత్యానికి ఎక్కడలేని సత్తువా వచ్చినట్లయింది. తనను సమర్పించే వా రొక రున్నారు. ఇక భయంలేదు. తను

హాయిగా సుందరాన్ని చేసుకోవచ్చు. అంతకన్నా హాయిగా

నిజమైన వ్యాపారస్తుడు 'మాయావి' లాంటినాడు. అతనికెన్నో మంత్రాలు, తంత్రాలు తెలిసుంటాయి. మట్టి లోంచి మాణిక్యాలుపుట్టిస్తాడు. ఏమీ లేనిదాంట్లోంచి 'లాభం' పిండుతాడు. అట్లా పిండుగలిగినవాడే నిజమైనవ్యాపారస్తుడు. పిండు చేసినాడు వ్యాపారంచేస్తున్నప్పటికీ - నాడువ్యాపారస్తుడు కాడు. సీతాపతిగారుగట్టివ్యాపారస్తుణ్ణిమరొకసారిరుజువుచేసుకొన్నాడు. ఆయనకువ్యాపారంలో - ఉత్త వ్యాపారమేకాదు - దాన్ని మించిన 'నైపుణ్యం' గూడా ఉంది. సూరన కవిత్వంలోని అలంకారశాస్త్రంలాగా, చలంగారి టెక్నిక్ లాగా ఆయన నైపుణ్యం యితరులను యిట్టే ఆకర్షించిపారేస్తుంది. వ్యాపారంలోని అగువు బిగువులన్నీ సీతాపతిగారు, నిత్య జీవితంలోగూడా ఉపయోగపెడుతుంటారు. అందువల్ల ఆయనకు - ఏ సలితం కలిగినా - యిబ్బడి ముబ్బడిగానే కలుగుతుంటుంది.

సత్యానికి సుందరానికి పెళ్ళిచేశాడు. దీనివల్ల ఆయనగారు ముఖ్యమైన పనులు రెండు నూడు సాధించారు. ఒకటి సుందరంతండ్రినుండి కట్నం గుంజాడు. ఆ కట్నం తీసుకోవడం సత్యాని కేమీ యిప్పంలేదు. అయినా సత్యం తలూపాడు. పూపకబోతే సుందరం తనకు దక్కదు. సుందరం తండ్రి కటికి దరిద్రుడయినట్లయితే యేమోగానీ, యింత వున్నవాడు. పైగా ఈనాటికీ ఆర్జిస్తున్నవాడు. అటువంటి నాడినుండి పదివేలు కట్నం తీసుకోవటం ఆర్ట్ ఆక్షేపణీయం

కాదు, సుందరంగా ఉండే ఈ విషయాన్ని గురించి అంతగా పట్టించుకోలేదు. సత్యంలాంటి మొగుడు - అందులోనూ తనకోసం వెద్రుతెత్తుకోని తిరిగేవాడు - పదివేలల్లో దొర కటమంటే—అది అదృష్టంకిందే జమ.

రెండోది ప్రేమించిన అమ్మాయితోనే కొడుక్కు-ముడిబెట్టాడు. ఈ రెండో విజయంతాలూకు ఘనత మొదటి దాంట్లోనే ఉన్నది. పోతే మూడోది - ఇది చాలా ముఖ్యమయినది. శంకరం తనంటే ఎడమొఖం పెడమొఖంగా ఉంటున్నాడు. తన స్వర్గ అంటేనే అతనికి గిట్టటల్లేదు. లక్షణమైన అల్లుడు ఇంట ఉంటేగూడ - అతన్నేమాత్రం తను ఉపయోగించుకోవటంలేదు. ఇది తన వ్యాపార దక్షతకే తీరని కళంకం. శంకరం తన మాట వినటానికి ముందు- తను- అతనిమాట వినాలి. అందువల్ల శంకరానికి తనమీద సదభిప్రాయం కలిగే అనకాశమున్నది. అట్లాంటిది కలిగినట్లు ఏమాత్రం పొడగట్టినా, శంకరం చిత్తుఅయినాడన్నమాట! అందుకే- ఈ వివాహం-కేవలం శంకరంమాట విని చేసినట్లే చేశాడు.

అయితేనే? సీతాపతి అదృష్టహీనుడు. ఆయన గ్రహాలన్నీ యీ మధ్య వక్రిస్తున్నాయి. ఇంకో ఆరునెలలకు పెసలధర ఎంత పలుకుతుందో చూచాయగా చెప్పగలిగిన సీతాపతి - మరో అరగంటకు తనింట్లో ఏమి జరుగుతుందో చెప్పలేకపోతున్నాడు. ఎట్లా చెబుతాడు? ఈ క్షణాన ఆ ఇంట్లో ఒక్క ఖాసీలు మినహా ఏమి జరగటాన్నికైనా కావలసిన పరిస్థితులున్నాయి. ఒకశృకొకశ్లకు మధ్య

ఉండవలసిన సంబంధాలే లేవు. ప్రతిమనిషీ మరొకణ్ణి శత్రువులాగా చూడటం నేర్చుకొన్నాడు. ఈ అవ్యవస్థకు కారణమేమిటో యెన్నరికీ తెలియటంలేదు. ఈ కొంపను వొకదారికి తెద్దామని సీతాఫతిగారు విశ్వప్రయత్నం చేశారు. ఆయన ప్రయత్నాల్లో వొక్కటిగూడా అక్కరకురాలేదు.

శంకరం మామూలు పద్ధతిలోనే నడుస్తున్నాడు. అతగాడా గదిని విడవలేదు. నూతనదంపతులకుగాను పైభాగంలోనే మరోగది ఏర్పాటుచేశాడు శంకరం. భర్త పైగది ఏర్పాటుచేస్తున్నాడు కనుక తను కిందిగది ఏర్పాటుచేయాలని సరోజిని ఘోషా ప్రయత్నంచేసింది. సత్యం ఒప్పుకోలేదు. ఆనెంటనే సుందరంగూడ వాంఛికోలేదు. ఇదంతా చూస్తుంటే సరోజిని కొక అనుమానం తట్టింది. శంకరం తన మీద కక్ష సాధింతామని సత్యాన్ని, సుందరాన్ని తనపక్షం చేసుకొంటున్నాడా? లేకపోతే ప్రేమ వినాహంలో నమ్మకం లేకపోయినా సుందరాన్నే చేసుకోమని సత్యానికి పురి ఎక్కించటం యెందుకు? సత్యం ఏ వెంకమ్మను - ఆయన భాషలో ఏ వెంకమ్మను చేసుకుంటే మట్టుకు తనకేం వొగుగుతుంది? సుందరాన్ని చేసుకోవద్దని తను చెప్పింది. చేసుకోమని శంకరం ప్రోత్సహించాడు. అంతే తనేదైతే చెబుతుందో దానికి వ్యతిరేకమయినదే శంకరం చేస్తున్నాడన్నమాట. తద్వారా తన కక్ష తీర్చుకొంటున్నాడన్నమాట. ఇప్పుడు సత్యాన్ని, సుందరాన్నిగూడా పైకే పిలిపించుకొంటున్నాడు. దానివల్ల శంకరం చాలాచాలా సాధించవచ్చు. వాళ్ళిద్దరి ఆనందానికి తినెట్లా కారణభూతుడో బాగా నూరి

పోయొచ్చు. తనేగనుక పట్టుబట్టకపోతే, ఈ వివాహం కానే కాదని ఊదరగొట్టవచ్చు. ఒకే అబద్ధం పాతికసార్లు చెబితే అదే నిజమవుతోంది. ఈవిధంగా శంకరం తనకు వ్యతిరేకంగా వాక శత్రుకూటమిని తయారుచేస్తున్నాడు. అదను చూచుకొని ఎప్పుడో ఈ బలగాన్నంతా తననూద ప్రయోగిస్తాడు. ఇంత ప్రయత్నమూ చేయటానికి తను శంకరాని కేమి ద్రోహంజేసింది?

ఏమిచేసిందో సరోజినిక జ్ఞాపకంరా లేదు. ఇక జ్ఞాపకం తెచ్చుకునేందుకు ప్రయత్నించటం అనవసరం. ఏమో! ఒక వేళ తనకు తెలియకుండా యేమన్నా చేసేఉన్నదేమో, శంకరాన్ని కనుక్కోంటే అన్నివిషయాలు తెలిసోతాయి. ఈ అభిప్రాయంతోనే వాకనాడు శంకరాన్ని అడిగింది.

“నువ్వు నాకు ద్రోహంచేశావని యెవరన్నాడు? నే నెవరితోటీ, ఎప్పుడూ అన్నట్లు జ్ఞాపకంలేదు.” అన్నాడు శంకరం నిశితంగా.

“మీ రన్నారని కాదు. నా అంతట నేనె అంటున్నను. ఒక వేళ తెలియకుండా చేసేమన్నా చేశావమో తెలుసుకోదామని—”

“అసలు నీ కా పాడుఅనుమాన మెంగు కొచ్చింది సరోజా! నువ్వు నాకు ఏదో చేసిఉంటావని ను వెన్నెందు కనుకొంటున్నానో నా కర్థంకావటంలేదు. నామట్టుకు నేనెప్పుడూ అట్లా అనుకోను. మీదుమిక్కిలి అట్లాఅనుకోసేనాళ్లంలే నాకు అసహ్యం” అన్నాడు శంకరం.

“మీ చేష్టలుచూస్తుంటే నా కట్లాగే అనిపిస్తున్నది”

“ఏమని?— నువ్వేదో నన్ను అఘాయిత్యం చేసినట్లా? నాలో యేమిచూచి నువ్వట్లా అనుకోన్నావు సరోజా?” అన్నాడు శంకరం.

“చెబుతాను. మా అన్నయ్య, నదినా అక్కడున్నా రేమో చూడండి” అన్నది సరోజిని మెల్లిగా.

శంకరం చూచివచ్చి “లేదు” అన్నాడు.

“వస్తారేమో చూస్తుండండి” అన్నది సరోజిని.

“ఎందుకు?” అన్నాడు శంకరం యిదేమీ అర్థంగాక.

“చెబుతాను. నాళ్ళు వింటే బావుండదు.”

శంకరం ఖక్కు-న నవ్వాడు.

“అయితే నువ్వుచెప్పేది నిజమయిఉండదు. ఎందుకంటే— నిజమే చెబుతున్నప్పుడు— నువ్విట్లా భయపడవలసిన అవసర మేమున్నది?”

“నేను చెప్పేదేమిటో” వినకుండానే మీరు—నాది అబద్ధమంటుంటిరి. ఇక నే నేం చెప్పను?” అన్నది సరోజిని రవ్వంత ఆగ్రహంగా.

“వింటాను. ఒకవేళ నేనే పొరబాటుమో?” అని శంకరం వినటానికి సిద్ధపడ్డాడు. సరోజినికి ఎక్కడ ప్రారంభించాలో తెలియలేదు.

“ఎందుకనుకోన్నావంటే—” అని మొదలెట్టింది.

“ఏమని?”

“అదే— మీకు నేను ఏదోచేశానని—”

“ఓహో!” అన్నాడు శంకరం లింకుఅందుకొని.

“మీరుచేస్తున్న అన్ని పనులూ నాకు వ్యతిరేకంగానే చేస్తున్నారు. ఎక్కడిదాకానో యెందుకు? మా అన్నయ్యకు నేను క్రిందిగది యేర్పాటుచేశాను. కాదుగూడదని మీరు పైకి లాక్కొచ్చారు. సుందరాన్ని చేసుకోవద్దని సత్యానికి నేను చెప్పాను. మీరు పట్టుబట్టి సుందరాన్నే వాడికిచేశారు ఇట్లాంటివి బాచ్చెడున్నాయి. వీటినిబట్టి నేనేమనుకోవచ్చో మీరే చెప్పండి!” అన్నది సరోజిని.

అప్పుడు ఆమె మాట్లాడుతున్న పద్ధతి చూస్తే శంకరానికి చాలా జాలేసింది. కానీ దాన్ని బైటపడనివ్వలేదు.

“నీ సందేహాలు నింటుంటే నీ మనస్సు మహా కశ్యపుమయంగా ఉన్నట్టు నా కనిపిస్తున్నది. ఎదటిచాడు ఏపని చేసినా అందులో నీ మనస్సుకు దుర్మార్గమే కనిపిస్తుంది. అంటే నీ మనస్సు చాలా జబ్బుస్థితిలో ఉన్నదన్నమాట. నీ మనస్సునుబట్టే ఎదటివారిలోని మంచి చెడ్డలు నీకు తెలుస్తుంటాయి. ఒక బాటసారిని చూచి దొంగ, జూదరి, తాగుబోతు, వ్యభిచారి. పరివ్రాజకుడు ఏమనుకొన్నదీ నువ్వు చిన్నప్పుడు చదివేఉంటావు. నిజానికి వాళ్ళందరనుకొన్నదీ నిజమే! వాళ్ళకున్న సంస్కార మటువంటిది. మరి నువ్వట్లా అనుకొంటున్నావంటే నీ సంస్కారాన్నేమని పిలవాలో నువ్వే చెప్ప!” అన్నాడు శంకరం. కాసింత తీవ్రంగా.

సరోజిని పంచినతెల ఎత్తలేదు. సమాధానమూ ఇవ్వలేదు. నేలవేపు చూస్తూ నిలబడ్డది.

“అమ్మచెప్పినా వినకుండా నువ్వు నన్ను చేసుకొంటానని మూర్ఖించావు. లక్ష కారణాలు మీ అమ్మ నీకు

చూపించేఉంటుంది. నువ్వు విన్నావా? లేదు. పది లక్షల కారణాలు చూపించినా వినవు. ఇంకా పట్టుబడితే, నాతో లేచివచ్చేదానివి. అవునా? ఎందుకలా మొఖం చిట్లించుకొంటావు సరోజా! నే నంటున్నది యిప్పటిసంగతికాదు. అలనాటి విషయం. బౌనుగదా! అయినప్పుడు పదిలక్షల కారణాలు చూపించి, నువ్వు సత్యాన్ని ఆపగలవా? నువ్వు దేనినైతే లక్ష్యవెట్టలేనో, సత్యం దానినే లక్ష్యవెడతాడని నువ్వనుకోవటమే పొగకాయలు. ఆ స్థితిలో ఎవ్వరున్నా అంతే నేమో! కాదుకూడదని సత్యంమనస్సు నెందుకు నొప్పించాలి? చేసేది సజావయినపని కాకపోయినా, అందులోనే రవంత నీతి తగులజేట్టులు చేస్తే బాగుండేది. నువ్వూపని చెయ్యలేదు. నేనుచేశాను. కర్మకాలి సుందరం రేపు కురూపిగానో, అంధురాలుగానో అయితే ఏమిటన్నాను. వాగ్దాన మిచ్చాను. అవన్నీ సత్యం ఆచరిస్తాడని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. ఇప్పుడూ అనుకోవటమేదు. కాకపోతే అతని కొక నూతన వివేచనమిచ్చాను. కేవలం ప్రేమమీదే కాకుండా, కొంత ఆత్మసంస్కారంగాడా కావాలన్నాను. అది యేనాటికైనా మీ అన్నకు మేలుచేస్తుండేగాని, కీడుచెయ్యదు. పోతే—” అని శంకరం ఆగాడు. అతనిగొంతు కొలమారింది. లేచి కూజావైపు నడుస్తున్నాడు. సరోజిని చప్పున వెళ్ళి వొక గ్లాసుడు నీళ్ళు వొంచి శంకరాని కిచ్చింది.

పైన ఉండటం, కింద ఉండటం చాలా సాదామైన విషయం. మనలోమాట.. ఒక్కటడుగుతాను, నిజం చెప్పు సరోజా! మన వెళ్ళయిన కొత్తలో మన మీ పైభాగమే

కావాలని కోరుకున్నాము. మీ అమ్మ చెబితే నువ్వు విన్నానా? ఆమెతో పోట్లాడి మరీ ఈగది సర్పాటుచేశావు. అంటే కిందకంటే ఇక్కడేగో అనికం ఉన్నట్లుగా! ఆదే, మీ అన్నయ్యకు నేనిచ్చాను. సత్యంగానా కుర్రవాడు. అందు లోనూ ప్రేమించినట్లు. మనమధ్యకు వట్టి దిక్కుమాలిన వాడని నీకుమ్మటుకు తెలీదా సరోజా?...”

ఈ మాటలు యింకెవరన్నా వింటే నవ్వేవారేమో గాని, సరోజినిమ్మటుకు నవ్వలేదు. ఆమెముఖం కందగడ్డలాగా అయింది. కోపం కళ్ళల్లో బుసలుకొడుతోంది. గిరుక్కున తిరిగి, ఛరాలున కిందికి వెళ్ళిపోయింది. శంకరం నవ్వాడు.

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం కిందనుండి సర్వో కేకలు వినిపించాయి. శంకరం చెవులు దొంగించి విన్నాడు. ఆ గొంతు రాజమ్మగారిది. ఆవిడ కూతురుమీద కేకలు వేస్తున్నది.

“నావుంది వరస. తండ్రి కొడుకుమీద - తల్లి కూతురుమీద” అనుకొన్నాడు శంకరం.

కిందనుండి సరోజినిగొంతు వినిపించింది. “నా వల్ల గాదు; నే నీ చాకిరి చెయ్యను. నా వంట్లో నలతగాఉంది. చేత నయితే నీ కోడల్ని పిలిచి చేయించుకో. లేకపోతే పనిమనిషిని పెట్టుకో. ఈ రోజునుండి నేను చిన్న మెత్తుపని ముట్టుకోను.” అని తెగేసి చెప్పింది సరోజిని.

“ఒక్కదానికీ ఈ పనంతా అవుతుందిటే?” అన్నది రాజమ్మ.

“కాకపోతే నీ కోడల్ని పిలుచుకో.” అన్నది సరోజిని.

ఈ మాటలన్నీ శంకరానికి నినపడ్డాయి. “దిక్కుమాలిన అసూయలు. తనకంటే సుందరం సుఖంగా ఉంటున్నదని ఇది యేడ్చిపోతోంది. తనుమాత్రం సుఖంగా ఎవరుండొద్దన్నారు?” అనుకొన్నాడు శంకరం.

ఇది జరిగిన రెండు మూడు నిమిషాల కల్లా సరోజిని పైకి వచ్చి, సత్యంగదిముందు నిలబడి, “వదినా! మా అమ్మ పిలుస్తున్నది” అన్నది.

సుందరం వాకిట్లోకి వచ్చి “ఎంచుకూ?” అన్నది.

“ఏమో తెలీదు. వెంటనే రమ్మన్నది”

“ముందు నువ్వెళ్ళి, ఆ పనేమిటో కన్ఘుక్కొనిరా. ఆ తరువాత దానికోసం నేను రానాలో రానక్కర్లేదో చెబుతాను.” అన్నది సుందరం.

సరోజినికి కోపం వచ్చింది.

“మరేమీలేదు వదినా! నా కేమో ఎంట్లో సుస్తీగా ఉన్నది. ఇంటెడు చాకిరీ అమ్మ వొక్కతే చెయ్యలేదు. కాస్త చెయ్యి ఆసరాగా ఉండటానికి రమ్మంది” అని అసలు సంగతి బైటపెట్టింది సరోజిని.

“ఈ మాట చెప్పడానికి, నీ కేమీ తెలియదంటావే!—వెళ్ళు. నేను రానని చెప్పి” అన్నది సుందరం.

సరోజిని హడలిపోయింది. సుందరం ఇటువంటి మాట అంటుందని ఆవి డెప్పుడూ అనుకోలేదు. తనను చేసుకోవద్దని సత్యంతో చెప్పినందుకుగాను, పగతీర్చుకొంటున్నదానిలా కనిపించింది సుందరం. అయితే శంకరం తన ప్రయత్నంలో కృతకృత్యుడవుతున్నాడన్నమాట!

“అట్లా చూస్తూవేం సరోజా! నేను రానని చెప్ప లేదా? వినడడలేదా యేం?... నువు మిరి మిరి చూచినంత మాత్రాన నా కేమీ భయంలేదు. నే నేమీ దాసీదాన్ని కాదు పనిచెయ్యటానికి. పెద్దది—అత్తగారికి తెలియకపోతే— కనీసం నువ్వన్న చెప్పి ఉండవలసింది. కాకపోగా - నువ్వే సన్న పనిచెయ్యటానికి రమ్మంటున్నావు. ఏమిటిది?” అన్నది సుందరం గవంత కంఠం పెద్దదిచేసి.

సరోజిని యిక కోపం ఉండబట్టలేకపోయింది. గాఢ లోనే శంకరంగడి ఊన్నది. బహుశః అత నీ మాటలన్నీ విన్నా వినవచ్చు. ఎంత అవమానం!!

“అయితే— నువ్వీ ఇంటిని పరిచాలిద్దామని వచ్చానా వదినా?” అన్నది సరోజిని.

“కాదు. ఆ బాధరబందీమ్ముకు నాకెందుకు? నా కట్లాంటి బాధ్యతలేమీ లేవు.”

“అయితే నీకున్న బాధ్యతలేమిటో చెప్ప. ప్రతిదానికీ నిన్ను పిలవకుండా— ని బాధ్యత లోచ్చినప్పుడే పిలుస్తుంటాను. అనవసరమైన శ్రమ నాకూ కొంత తప్పకుంది” అన్నది సరోజిని కసిగా.

“నా విషయంలో నీ కే శ్రమా అక్కర్లేదు సరోజా. నా బాధ్యతలేమిటో నాకు తెలుసు. అవి నీవు జ్ఞాపకం చేయవసరంలేదు.” అన్నది సుందరం.

“ఇన్నిటికీ నువ్వు పనిచెయ్యటానికి రావట్లేగా సుందరం? ఇది ఖరారేనా?” అన్నది సరోజిని.

“రాను. రావలసిన అవసరం నాకులేదు. పదివేలుపెట్టి నేను మొనుగిన్ని కొనుక్కొన్నాను. ఆయన ప్రాధేయపడ్డాడు గనుక - కొంతకాలం ఆయనినిట్లా ఉండటానికి వొప్పు కొన్నాను. ఇక్కడ ఉండటానికి నాకు మనస్కరించకపోతే ఆయన్ని చేతపట్టుకొని యింకోచోటి కెడతాను. మీ వస్తువును కొన్నది నేను. కేవలం అతిథిగా నేనిక్కడఉంటున్నాను. నన్ను పనిచెయ్యమనటానికి ఎవ్వరికీ హక్కులేదు. ఆ మాట కొస్తే పూగంతాకలిసి నాకు చాకరీచెయ్యాలి. ఎందుకంటానా? - నా పదివేలూ పూగందరూకలిసి తింటున్నాను గనుక. అస్థమైందా నదెనమ్మా!”

సుందరంగొంతు ఆగింది. సుంటూనాదం తరువాత దేవాలయంలో ఉండే ప్రశాంతతలాంటిది అక్కడవెలిసింది. సుందరం చెమటతుడుచుకొంటూ లోపలికెళ్లి తలుపు వేసుకొంది. సరోజిని బిక్కచచ్చిపోయి నెనక్కి మళ్ళింది. మెట్లు దిగుతున్నప్పుడు శరణంనవ్వు ఆమెకు వినిపించింది. అక్కడే కుప్పలాగా కూలబడ్డది సరోజిని.

అయితే ఈగొడవ యింతటితోనే అయిపోలేదు. అమ్మా, చెల్లెలూ కలిసి సత్యానికి బాగా నూరిపోశారు. నాను పెళ్లాంమీద ధాముధూములుచేశారు. సుందరం జంకలేదు. అన్నమాట అన్నాసని ఒప్పుకొన్నది.

“ఎందుకన్నావ్?” అన్నాడు సత్యం కోపంగా. అట్లాంటిగొంతు సత్యానికున్నదని - సాధారణంగా ఎవరూ అనుకోరు.

“నేను పనిమనిషినికాను గనక - కానని చెప్పాను. కాకపోయినా, అవునని చెప్పినట్లయితే, మీకు సంతోషంగా ఉండేది కదూ?” అన్నది సుందరం.

“నాళ్ళమనస్సు నెందుకు కష్టపెట్టాలి? పోనీ పదినిమిషాలు అటూ ఇటూ చెయ్యండించినట్టే తీరిపోయేది... అయినా ఈమధ్య నీ నోరు మరీ వెచ్చరిల్లిపోతోంది. దాని కొకసారి తగినశాస్త్రం చేయాలి. లేకపోతే అది ముందుముందు మరీ వెచ్చరిల్లిపోతుంది” అన్నాడు సత్యం.

“మనస్సులనేవి అందరిపీ వాకటే!” అన్నది సుందరం. “ను మనస్సును నాళ్ళమాత్రం కష్టపెట్టవచ్చా? ఈ లెక్క ప్రకారంచూస్తే, మీవాళ్ళ నోళ్ళకూడా వెచ్చరిల్లితయ్యనేగా...”

“సుందరం!” అని గట్టికేకా, ఆ వెంటనే బెళ్ళా శంకరానికి వినిపించాయి.

అతను పైటికే వచ్చాడు. అప్పటికే సత్యం గదివెలుపలికొచ్చి నుంచున్నాడు. శంకరం అతన్ని రెక్కపట్టుకొని పట్టగూడు దగ్గరకు తీసుకోవచ్చాడు. ఇద్దరూ అక్కడ చతికిలబడ్డారు.

“ఇంద! సిగరెట్టు కాల్చు.” అన్నాడు శంకరం తనొకటి నోట్ల పట్టుకొని, వెట్టే సత్యంకేపు చాస్తూ.

“నాకొద్దండీ!” అన్నాడు సత్యం దిగులుగా.

“ఫరనాలేదు కాల్చు” అని తను ముట్టించి అగ్గిపుల్ల సత్యాని కిచ్చాడు. సత్యం ముట్టించనేలేదు. శంకరంగాడా బలవంతం చెయ్యలేదు.

ఉన్నది - ఊహించేది

అకాశంనిండా చీకటి తెర కట్టుంది. వడగళ్ళలాటి చుక్కలు కునుకుతున్నాయి. సన్ననిగాలి, బగువైవప్రశాంతత. శంకరం మెల్లగా గొంపివిచ్చాడు.

“నువ్వు పిరికివాడివి సత్యం! నువ్వు దేన్ని గురించి ఆలోచించవు. ఏ కది చాళికాడు. ఏ సంస్కారం గూడా ఆటే మంచిదిగాదు. నువ్వ్యానాను నా గదిలో కూచుని ఏమిటే మిటో అన్నావు. అవన్నీ నువ్వు చేస్తావని నే నేనాడూ అనుకోలేదు. కానీ, అట్లాంటి జ్ఞానవాహినులు ఉన్నాయనైనా నీకు తెలిసినందుకు సంతోషిస్తున్నాను. అందుకే, అప్పుడే నేనన్నాను; ‘నువ్వు పన్ను ఆచరణలో నట్టగలిగితే...’ అని.

“సుందరంకోసం ఆమ్మనూ, వాన్ననూ, అన్నిటిని వాడులు తానన్నావు. ఆమె సుఖాన్నే నీ సుఖమన్నావు. ఆమె సుఖపడటంకంటే నీకు కావలసిందేమీ లేదన్నావు. పూటవరసకు నీటిల్లో వొక్క టైం నువ్వు ఆచరించావా? సుందరానికి ఊహకే అట్లా కూచోవటం సుఖం. ఆమె సుఖాన్నే కొనుగోన్న నువ్వు చేసిందేమిటి? ఆమె చెయ్యి నన్న పనిని ఎందుకు చెయ్యలేదని అడుగుకున్నావు. నీకు అంతరాత్మ అంటూ ఒకటి లేదు. ఉన్న దానికి అభిమానం లేదు. ఆత్మోభిమానమున్న ప్రతివాడూ, ఎదటివారి ఆత్మోభిమానాన్ని కించపరచాలని చూడడు. ఎవరిమండ్రైగా దానికి అసాయం నచ్చేటట్లు ఉంటే ఎదుక్కొంటాడు. ఒకరకంగా చూస్తే సుందరం నిన్ను వదిలేలకు కొన్నట్టి! ఆ మాటే ఆమె అన్నది. తను నిన్ను కొన్నదిగనక, పనిమనిషిలాగా చాకరీచెయ్యమన్నది. ఆమాత్రం ఆత్మోభిమానం ఆమెలో

ఉండటం నువ్వు సహించలేదు. ఎందుకంటే నీ కడ లేను. ఉంటే దానివిలువేమిటో గ్రహించేవాడివి...

“నిన్నూ సరోజనూ నేను అర్థంచేసుకున్నాను. మీ అంత స్వార్థపరులు ఇంకొకరులేను. సుందరాన్ని తప్ప ఇంకోర్ని చేసుకోనని నువ్వన్నావు. శంకరాన్ని తప్ప మరొకర్ని చేసుకోనని సరోజిని అన్నది. అట్లా పట్లపట్టడంవల్ల ఇతరులెంత భేదపడవలసినస్తుందో మీ రాలోచించరు. మీకు కావలసిందల్లా మీ సుఖం! మీ శాభాగ్యం!! మీ మనస్సులకు బాగా జబ్బుచేసింది. అవి ప్రతివారిలోనూ, ప్రతిదాంట్లోనూ తప్పలేని చూస్తున్నాయి. నాధ్యమయినా త్వరలో వాటిని బాగుచేసుకోండి. లేకపోతే అవి విషఫలితాలనిస్తాయి. అవి బాగుపడ్డదాకా మీరు సుఖపడలేరు. మరొకర్ని సుఖపడనివ్వరు. ఎదటినారికోసం కాకపోయినా, కనీసం మీకోసం మన్నా వాటిని కాస్త శుభ్రంచేసుకోండి...”

సత్యం వంచినతల యెత్తలేదు. శంకరం యెత్తిన తల దించలేదు.

“చాలా పొద్దుపోయింది. వెడదాం లే!” అన్నాడు శంకరం.

సత్యం నిర్జీవంగా లేచాడు. గాలిలో తేలిపోతున్న వాడిలాగా మెట్లుదిగి కిందికి వెళ్ళిపోయాడు. శంకరం తన గదిలోకొచ్చి తలుపుకు గడియవేశాడు. మరో పావునిమిషం తర్వాత - సుందరం గడియచేసుకొన్నట్లుగా శంకరానికి వినిపించింది.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలు కొట్టింది గడియారం. సరోజిని తుళ్ళిపడి లేచింది. ఇంతసేపూ ఆమె-రాత్రి శంకరం చెప్పిన మాటలనుగురించే ఆలోచిస్తున్నది. ఆలోచించిన కొద్దీ, అనన్నీ నిజంగానే కనిపిస్తున్నాయి సరోజినికి. ఏదో శక్తి నిద్ర మేలుకొందున్నట్లుగా ఆమె భ్రమించింది. బహుశః అది నిజమే కావచ్చు.

నవ్వుచప్పున టిఫిను, కాఫీ, మంచినీళ్ళూ పట్టుకొని ఆమె నేడటూదికొచ్చింది. శంకరం గదితలుపు దగ్గరగానేసి ఉంది. ఇంకా నిద్రలేవలేదుగావును. రాత్రీల్లా ఈవిషయం గురించే వీరూ ఆలోచిస్తున్నారేమో! శంకరాన్ని నభాటుగా లేవబుద్ధికాలేను. జాగ్రత్తగా పళ్ళాన్ని పట్టుకొని, మెల్లిగా - కాలిలో నలుపును తోసింది. శంకరం లేడు. బహుశః- పళ్ళుతోమునూ- ఆమూల కెళ్ళాడేమో! సరోజిని టిఫిన్ పళ్ళాన్ని క్రాయగుమీద నెట్టి, గది బాగుచేద్దామనుకొన్నది ఆమె కంటికి శంకరం తాలూకు వస్తువు ఒక్కటి కనపడలేదు. నళ్ళు తుడుచుకొని మళ్ళాచూచింది. చూచినా లేనివస్తువు లెట్లా కనిపిస్తాయి? దురదృష్టవశాత్తూ సరోజిని కొక కార్బాగ్యపు టనుమానం కలిగింది. ఆమె చకచకానెళ్ళి సుందరంగదిశలుపులు నెట్టింది. ఆ వెంటనే సరోజిని కుప్పలాగా కులబడిపోయింది. సాపం! సరోజిని!!

సాలె గూడు

గత మూడు నాలుగు రోజులనుండి సావిత్రి మనస్సు బొత్తిగా స్థిమితం కోల్పోయింది. ఆమె దిటవు తెచ్చుకోవటం కోసం చాలా ప్రయత్నాలు చేసింది. చేస్తున్నది. కానీ లాభంలేదు. సావిత్రి ఈ చిక్కులోనుండి బయటికి రాలేదు. ఎందుకంటే—సాపం! సావిత్రి కిది జీవన్మరణ సమస్య.

ఆమె కాపరాని కొచ్చి రెండు నెలలయినా కాలేదు. భక్త మనస్తత్వం ఎటువంటిదో ఆమెకు తెలీదు. ఒకనేళ తెలుసుకొనేందుకు ప్రయత్నించినా అందువల్ల ఆమె ఆశించిన ఫలితం రాదు. ఒచ్చినా అది ఆమెకు సంతృప్తి నివ్వలేదు. ఇచ్చినా ధైర్యంచేసి సావిత్రి ఆ 'ఫలితాన్ని' ఆచరణలో పెట్టేందుకు సిద్ధంగాదు. ఎందుకంటే, సావిత్రి ఒక గకమైన సంస్కారంలో వెరిగింది; ఆమె ప్రపంచంలో మొగవాళ్ళంతా అదృష్టవంతులు. వాళ్లు పూర్వజన్మలో గొప్ప పుణ్యం చేసుకొన్నారు. అందుకనే పురుషులుగా జన్మించారు. మరి పూర్వజన్మలో పుణ్యంచేసి ఉత్తముగా జన్మించినవాళ్ళు, యిప్పుడు గూడా ఉత్తములే గదా! అటువంటి ఉత్తములకు ఎక్కువ అధికారాలు, హక్కులు వుండటం చాలా సహజం. ఆ హక్కులను వాళ్ళు యధేచ్ఛగా ఉపయోగించుకోవచ్చు. తను స్త్రీ. అసలు స్త్రీజన్మే దిక్కుమాలిన జన్మ. తనకు తెలీదుగనకనా, ఆడదై పుట్టుటకంటే అడివిలో మానై పుట్టుటం చాలా మంచిదని.

ఆడవాళ్లు ఇప్పుడు గాకపోవచ్చు—పూర్వజన్మలో వొత్తి దరి ద్రులు. అందుకే ఆ సాపఫలాన్ని ఈ జన్మలో ఈ 'రూపం' ఎత్తి అనుభవిస్తున్నారు. ఈ రకం సంస్కారంగల సావిత్రి, ఒకవేళ భర్తమన స్వత్వాన్ని కనుకొన్నా, అది ఆమె అద్దంరంగులాగానే కనిపిస్తుంది. భర్త తత్వం అందుకు భిన్నమేకావచ్చు. కానీ అభిన్నత్వాన్ని ఆకళింపుచేసుకో గల ప్రజ్ఞ సావిత్రికి లేదు.

ఇంకా నయం! తను చాలా అదృష్టవంతురాలు. చలపతి ఆ 'సాడు పని' చేస్తున్నప్పుడు ఎవరన్నాచూస్తే? ఇక తన బ్రతుకేమిటి? తన భవిష్యత్తేమిటి? ఏముఖం కట్టా కొని... ఒకవేళ పుట్టింటికి వెడితేమట్టుకు? నాన్నా అమ్మా అంగీకరిస్తారా? అమ్మ అంగీకరించవచ్చు—స్త్రీగనక. కానీ నాన్నకాదు. ఎందుకంటే నాన్న మొగవాడు. నీతివిషయ కంగా మొగవాళ్ళంతా ఒకటే! రాజకీయంగా, ఆర్థికంగా, వైజ్ఞానికంగా తలలు బద్దలుకొట్టుకొనే భేదాలుండొచ్చు. కానీ ఒక 'స్త్రీ' విషయం వాచ్చేసరికి అందరూ ఒకేదారిని నడుస్తారు—వ్యాపార సమయంలో ఎన్నిపోటీలు పెట్టుకొన్నా, కార్మికుల్ని అణచడంలో యేకమయ్యే పెట్టుబడిదారుల్లాగా.

త నేం చేయాలి? ఎట్లా ఈ పీడ వొడిలించుకోవాలి? అప్పటికీ ఎంత అవసరమైన పని వున్నప్పటికీ త నా నొడ్లొక పోవటంలేదు. ఏముంది! పోగానే ఆ చలపతిగాడు బాదం చెట్టుకింద సిద్ధం. వెధవజూలూ వాడూనూ. ఏమిటి తన వేపు అట్లా చూస్తాడు? త నెవరనుకొన్నాడు? అట్లా వాడు చూడటానికి ఎన్ని గుండెలుండాలి? వెధవ నిన్నా మొన్నా

బెడ్లలు విసరడంగానూ సాగించాడు. వాడి కీ ధైర్యం ఎవరిచ్చారు? ముందుగా— వా డా వెకిలినవ్వులు నవ్వుతున్నప్పుడే 'వారితో' చెప్పినట్లయితే! చక్కగా నాలుగుతన్నీ ...

...సావిత్రికి మంచి కలవొచ్చింది. ఆ కలనిండా ఎంత సౌందర్యం వుంది! యెంత హాయిగావుంది! రోగాలతో, సంఘర్షణలతో, దరిద్రంతో, మనస్పర్థలతో, యుద్ధాలతో మురిగి గవులుకొట్టే దిక్కుమాలిన నాస్తవిక జీవనం కంటే స్వప్నజీవితం యెంత ఉత్తమమైనది! ఈ లోకం లోకి రాకుండా, యెప్పుడూ ఆ కలల ప్రపంచంలోనే వుండి ఏర్పాటులుంటే! ఆ కల అట్లా ఆమె మెదడులో, రక్తంలో, మెల్లిగా కరిగి ఇంకుతున్నది... చప్పుడు—ఆ కల లోనే వ్యక్తావ్యక్తంగా చప్పుడు వినిపిస్తున్నది. సుందరమైన ఆ ఆకుపచ్చని స్వప్నం, మెల్లగా బూడిదరంగుగా చూరి, పలచబడి, పొగలాగా 'ఫీఫ్ ఆఫ్ బాగ్నాద్'లోని సీసా భూతంలాగా, చివ్వున కుంగి చీకటి ఆగింది చిక్కగా. సావిత్రి లేచింది. ఎదురుగా తగ్గించిన చిమ్మి, పక్కగా తననడుం మీద చెయ్యివేసిన భర్త. ఏమిటా వెధవచప్పుడు! అది తన మంచి కలను చిదిమివేసింది. కాసేపు ఆ కలను తలుచుకొని, నిట్టూర్చి సావిత్రి కళ్లుమూసింది. ఇంకా నిద్రపట్టలేదు. మళ్ళీ అదేచప్పుడు. ఈసారి ఇంకాస్త బిగ్గిరిగా. ఆమె మెడతిప్పి చూస్తే అది కిటికీలోంచి వని తోచింది. ఆమెగుండె బెదిరింది. కిటికీలోంచి యేదో చెయ్యి ముందుకొచ్చి తనను రమ్మని పిలుస్తున్నది. ఎవరి దా చెయ్యి! "దొంగదొంగ దొంగ" అని అరిచింది. కానీ ఆ అరుపు వైకిరాలేదు. తనలోతనే అరుచు

కొన్నది. ఒళ్ళంతా చెమటలుపోసినాయి. ఈ సమయంలో భర్త లేస్తే! దీక్షగాచూచింది. ఆ ముఖం చలపతిది. చుక్కల వెలుతురులో స్పష్టాస్పష్టంగా గుర్తించింది. ఇంకేం, భర్తను లేపుతుంది సావిత్రీ. లేపి ఏమని చలపతిని చూపుతుంది? చూపినా ఏమని చెబుతుంది? చెప్పినా చలపతి 'దొంగతనం' కోసం వాచ్చాడని ఆ భర్తప్రాణి నమ్ముతుందా? చలపతి చాలాకాలంనుండీ ఆ పక్కయింట్లో ఉంటున్నాడు. అతను మర్యాదస్తుడూ, పెద్దమనిషీ అని ప్రతీతి వుంది. భర్తగారే ఎందుకో నాలుగైదుసార్లు ఆ మాట అన్నాడు. అటువంటి "ఉత్తమ" వ్యక్తిని పట్టుకొని తను 'దొంగ' అని రుజువు చేయ్యగలుగుతుందా?

'చిన్నమాట' అన్నాడు చలపతి చెయ్యిపూసి.

సావిత్రీ ప్రాణాలు మూలిగాయి. భర్త లేస్తాడేమో! ఆ చెయ్యి అట్లా లోపలవుండి తను మేలుకొనివుండటమే ఆయన కంటబడితే! ఇంకేమయినా వుందా? కదలకుండానే వెళ్ళిపోమ్మని చెయ్యిపూపింది. కానీ అతను కదలలేదు.

"పోను, ఇట్లా రా! చిన్నమాట" అన్నాడు మెల్లిగా.

ఆమెకు చెమటలుపోస్తున్నాయి. ఒణుకుతోంది.

"ఫో" అని మెల్లిగా కసిరి ముఖంనిండా దుప్పటి కప్పకొన్నది. ఈసారి చప్పుడు మరీ ఎక్కువైంది. పెద్దగా పిలుస్తున్నాడు. చిన్న చిన్న గులకరాళ్ళు మీదకు విసురు తున్నాడు. ఇక లాభంలేదు. తను తప్పక వెళ్ళాలి. ఒక్కసారి వెళ్ళి ఆ 'పీడ' వాదుల్చుకుంటే తీరిపోతుంది. తనను వూరికే రమ్మననునేగదా అతను కోరింది. వెడితే సరి. తీరిపోతుంది.

మంచమిదినుంచి లేచింది. దుప్పటిని భర్తముఖానికి కప్పింది. కిటికీదగ్గరికి వచ్చింది వాడుకుతో సావిత్రీ.

“ఏమిటి?” మెల్లగా అన్నది.

“నువ్వు... నువ్వు” గొంతులు విన్నాడు.

“సరేలే, సో”

“ఎక్కడికి?”

“ఫో... ఆయన లేస్తాడు”

సెలకు తిరిగి చూసింది భయంగా

“లేవడు—అయినా లేవనీ.”

“తలుపు లేస్తాను.”

అని కిటికీ ముయ్యబోయింది. చప్పున ఆమె చేతిని పట్టుకొన్నాడు చలవతి.

“ఎంత మెత్తగా ఉంది సెచెయ్యి”

“వుంటు వుందిలే విడువు”

“ప్రతిరోజూ ఈ చేతిని తాకే నీ భర్త ఎంత అదృష్ట వంతుడు...!”

చెయ్యి లాక్కుబోయింది. చలవతి గట్టిగా పట్టుకొన్నాడు. వోదలడు. వోదలలేడు. సావిత్రీ అతని స్వప్న సుందరి. ఆమెను తొలిరోజుల్లోనే వాంఛించాడు. ఆ వాంఛ కామమో, ప్రేమో, మోహమో అనే నీరస సందేహాలు అతనికి రానేలేదు—అదృష్టవంతుడు, శక్తివంతుడూ కనక. ఏదో ఒక కార్యాన్ని గట్టిగానమ్మి, విధిగా ఆచరించే గీరులకు ఏసందేహాలు, ముందువెనకలు రావు. ఏదీచెయ్యలేక, చేసే ధైర్యంలేక, చెయ్యకుండానూ వుండలేక, లోపల ఆత్మ పెట్టి

అలజడిని తట్టుకోలేనిగుంపు “ఇది మంచా? అది మంచా?” అని చొంగలు కాదుస్తో కాలం గడపగలగు. ఇదంతా ఆ కార్యం లోకి తాము ధారాళంగా లీనం కాలేకపోవటమేనని వాళ్ళకు తెలీదు.

చలపతి తన వేళ్ళకింద పొంగే ఆమె నెత్తురు వేడిని అనుభవిస్తున్నాడు సంతోషంగా. కాసే అతనికి సంతోష దాయకమైన ఆ స్థితి ఆమెను ఖిన్నురాలినిగా చేస్తున్నది.

“నిశువు ---- నారులేస్తే ... బావుండదు” అన్నది ఏడుస్తో.

“ఉంటుంది. పోసి వుండదూ? మరీ మంచిది. నాకూ నేనూ యుద్ధంచేస్తాం. ఎవను కలిస్తే వాళ్లు నిన్ను...”

ఎంత కిలిత్వం పుట్టాడుతున్నాడు చలపతి—ఆమె ముందు! అతను తేలుగుంపుస్తూలే చదువకు మళ్ళీ.

“ఇన్. ఏడవబోతు... గట్టిగా ఏడచానా, ఈ చువ్వలు విగించివచ్చి నిన్ను వోదార్పాలనిపిస్తుంది నాకు... కా అదీ! అట్లా సుభ్రంగా ముఖం పొడుచుకో... ఇదుగో... ఏం తేదు, దొడ్లోకి రా. చిన్నమాట ఇప్పుడే పోదువుగాని...”

“ఇప్పుడు వద్దు. కేపు పగలు నీళ్ళకోసు వచ్చినప్పుడు చెప్పు. ఇప్పుడైతే వాసు చూస్తారు” అన్నది సావిత్రి. అతనికి చిన్న ఆశ చూపించి ఈ గండం ఈ రాత్రి తప్పుకొందామని. కాని చలపతి మాత్రం—

“కెళ్ళిదానిని ముప్పు. కేపు పగలు అందరూ చూస్తారు నువ్వు నాతో మాట్లాడటం. ఇప్పుడు ఏతే

ఎవ్వరూ చూడరు. ప్రమాదంలేదు... అయినా! చూస్తే అతనొక్కడేగా. ఫర్వాలేదు" అన్నాడు.

"రాను ... ఫో" బిగ్గరగా అరవాలనుకొన్నదిగానీ, సహజమైన పిరికితనం ఆపింది.

"అయితే నేనే వస్తాను."

అని కిటికీ చువ్వలు విరుస్తున్నాడు. ఆమెకు కాళ్ళు వొణికాయి.

"వెద్దగా అరుస్తాను" అన్నది ఆఖరిబెదిరింపుగా, దీనితో అతను జంకుతాడని నమ్మి.

"ఏమని?"

మళ్ళీ మొదలు.

"నువ్వు... వచ్చి—"

"ఊ, వచ్చి! చెప్పు. వచ్చి ఏం చేస్తున్నానని అరుస్తావు?"

ఏం చేస్తున్నాడని అరుస్తుంది? దానివల్ల ఎవరికినష్టం? ఆపదలోవుండి తను పెట్టిన ఆ ఘోష యమసాశమై ఎవరి కంఠాన్ని చుట్టుకొంటుంది? పరువుకోసం, మర్యాదకోసం, హోదాకోసం మేడలు, కార్లు, పరుపులు తగిలించుకొన్నట్టు గానీ, భార్యను గూడా మేపే, ఈ లక్షలాది భర్తలు ఆ భార్యచేసిన ఆర్తనాదంవల్ల తమ గాలి పరువులన్నీ బద్దలై పోవటం సహిస్తారా? వారి వారి నిజ్జానాన్ని బట్టి సంస్కృతిని బట్టి, మేధాసంపత్తినిబట్టి గౌరవంవుండటం సహజమైన విషయం. కానీ ఈ దేశంలో మొగవాళ్ళ గౌరవాగౌరవాలు స్త్రీప్రవర్తనమీద ఆధారపడి వుంటాయి.

ఇంక గత్యంతరంలేక వొప్పుకుంది దొడ్లొక రావ
టానికి.

“నిన్ను నమ్మి చెయ్యి వొదులుతున్నాను. రాకుండా
మోసం చేశావో. రేపు నీ పని...?”

అని పక్కకు వెళ్లాడు చలపతి.

సావిత్రి కిటికీ మూసింది. చప్పున భర్తపక్కనే పడు
కొంది. దుప్పటి నిండా ముసుగుపెట్టుకొంది. ఇంకా చలి
వేస్తూనేవుంది. చమటపోస్తూనేవుంది. పోగూడదని దృఢంగా
నిశ్చయం చేసుకొంటుంది. కానీ పోకుండావుంటే? మరి
వాడు ఏంకోలచేస్తాడో? కేశవరావు, సుమతిని గురించి
గోడలమీద ఏదో ‘బూతు’ కాగితం అంటించినందుకేగా
దాని మొగుడు దాన్ని విడిచిపెట్టింది! పుట్టింటిలో సుమతిని
ఎంత నీచంగా చూసేవాళ్ళో తనకు తెలుసు. ఒకవేళ ఇప్పుడు
పోకుండావుంటే, తనగతిగూడా అంతేనేమో! ఈ ఆలో
చనలో ఆమెనెత్తురు చల్లబడింది. పోనాలో వాద్దో, ఏం
చెయ్యాలో తెలీటల్లేదు. మళ్ళీ తలుపుమీదదడదడచప్పుడు.
మెదడు బిగిసి, ఆలోచనరాక... లేచింది. తలుపుతీసి బైటి
కొచ్చింది. చప్పున బైట గొళ్ళెంపెట్టింది. చలపతి ఆమెను
బాదంచెట్టువేపుకు లాక్కుపోతున్నాడు.

‘ఏమిటి?’ అన్నది దూరం జరిగి.

‘నువ్వు-నిన్ను-ప్రేమిస్తున్నాను’ అనికావిలించుకొంటు
న్నాడు. సావిత్రి దూరంగా తోసింది.

“అట్టా మీదికొస్తావెందుకు? దూరంగావుండి చెప్ప
ఆ చెప్పేదేమిటో?”

“ఏం చెప్పను. నిన్ను చూసి...” అని ఆగి “నువ్వు కానాలి” అని గొణిగాడు.

వెద్ద హాక్ తగిలిసట్లయింది ఆమెకు. అతను చప్పన ఆమెభుజం పుచ్చుకొని లాగి, నొంచాడు.

‘వొదులు—పోతాను’

‘నా ప్రాణం పోయిన నొదలను.’ అతని కంఠంలో నిశ్చయం ప్రసాదింది.

‘ఏం లాభం? ఎందుకు నన్నట్లా బలవంతపెట్టటం? నన్ను చిక్కుల్లో పొంచి పింపించి, ఏం ఆనందపడతావు నువ్వు?’

‘అది తేల్చుకోవలసింది నను. నా కిట్టమైనప్పుడు...’

‘నేను ఇంకోరి భార్యను. ఇతరుల వస్తువులను కోరటం తప్పగామా?’

ఎంత బానిసత్వం! జీవం గలిగి, మానవజన్మ ఎత్తి గూడా, ఇతరులకు వస్తువునని చెప్పకోంబున్నది సావిత్రీ! ఈ గొడ్డుగుణాన్నే గావును పాతివ్రత్యమని బొట్టలువేసు కొంటో, చెప్పకోలేదు. ఇటువంటి అమాాయకులను, ప్రాణమున్న బామ్మలను, కాలికంది చెప్పలను, పవిత్రమైన భార్యలుగా చెప్పకోవటానికి వీళ్ళెందుకు సిగ్గుపడకో!

‘కాదు. తప్పేఅయితే, ఆ కోరిక అసలు నీకు కలగకుండానే వుండేది. నాచేత ఇంత సాహసం చేయించకపోను మరి—గడ్డితినాలని, బురదలో దొర్లాలని, నిప్పు మింగాలని, కారుకింద పడాలని, దుగనకొండాకు పొంటికి కుద్దుకొండామని నాకు అనిపించదేం మరి? ... ఎందుకంటే అవి తప్పలు

గనక. కానీ నువ్వు అందంతో నన్ను ఆపావు. అప్పుడే నీ మీద ప్రేమ కలిగింది నాకు' అని ఆమెను తాకుతున్నాడు. సాన్నిధ్య అతని చేతుల్ని దూరంగా నెట్టింది కోపంతో.

“నువ్వంటే అసహ్యించుకొంటున్నాను నేను. అటువంటి మనిషిని ఎందుకు శాధిస్తావు? నా హృదయం నిన్ను వ్యతిరేకిస్తున్నది. వొట్టి శరీరాన్ని...” ఆమె మాటలు కొలుకుతున్నాయి.

“ఆ హృదయాన్ని పవిత్రమైన, నిర్మలమైన నీ భర్త గారి పాదసహజాంకితంచేసి, ఈ దిక్కుమాలిన బొందెను నాకివ్వు, చాలు... హృదయం, శరీరం, ప్రేమ, కామం వొట్టి నిరాధారమైన భేదాలు. స్త్రీపురుషుల మధ్యగల ప్రేమకు ద్వారం హృదయంలోకాదు శరీరంలోనే. ఏ ప్రేమ, ఏ అనురాగం, ఏ నిష్కల్మషం యెంత వొత్తి వొత్తి తూచి తూచి కులుకుతో అంటేనే? ఆ ప్రేమను నిరూపించుకొనేందుకు. వ్యక్తంచేసుకొనేందుకు ఈ శరీరాలుతప్ప నేను నాధనంలేదు. ఈ వినిర్మల, స్వచ్ఛంద, నకిల్బిష ప్రేమవాదులంతా, హృదయాలను తాము స్వీకరించి, నీచమైన, తుచ్ఛమైన, అశాశ్వతమైన ఈ తోలుగూడును, యింకొకరికి తమ స్త్రీలు యిస్తే గోండుమంటారెందుకు? అంటే తాము చెప్పే దాంట్లో తమకే నమ్మకం లేదన్నమాటేగదా!”

ఈ భానాలు ఆమెను కదిలిస్తున్నాయి. తనలోకి నూత్న ప్రపంచాలను ఆవిర్భవింపచేస్తున్నాయి. ఆ క్రొత్త లోకాల సందర్శనం ఆమెను వెర్రి ఆనందంలో, గొప్ప సందేహంలో వూపుతున్నది.

“నువ్వు నన్ను ఇంద్రజాలంచేస్తున్నావు, మోసం చేస్తున్నావు. నేను నీకు చిక్కను” అని మూలిగింది ముఖానికి చేతులు కప్పకొని సావిత్రీ.

“చిక్కనా? పోతావా?”

“అవును”

‘ఇంక నీగతి... సరే! రేపు తెల్లారేటప్పటికి నిన్ను ..

“ఏం చేస్తావు నన్ను?”

“ఎందుకూ నే ననటం? నీకే తెలుస్తుందిగా”

ఆమె భయపడింది. చుట్టూ కమ్ముకొనే దావాగ్నిలో చిక్కన లేడిపిల్లవలె ఆమె సంక్షుభితపడసాగింది.

“నువ్వు నన్ను రమ్మన్నావనీ, నాకు ఉత్తరాలు గాస్తున్నావనీ నీ మొగుడుతో చెబుతాను. లేదూ? ఆ వెంకటనరసయ్యతో ఉండగా చూశానంటాను. ఏమవుతావో చూసుకో మరి?” అని పోబోయినాడు. సావిత్రీ అతని చొక్కా పట్టుకొని ఆసింది.

“ఉండు.. చెబుతానా అట్లా? చెప్పు చెప్పు; ఉంచు. వొద్దు వొద్దు. చెప్పకు. చెప్పినా ఆయన నమ్మడు. నే నంటే ఆయనకు చాలా ఇష్టం. నమ్మనే నమ్మడు. అప్పుడు నువ్వే—నిన్నే తంతాడు. గొంతు నులిమి, విరిచి, కుప్పలాగా వేస్తాడు.”

“నీకు నీభర్త సంగతి తెలీదు. నువ్వేమిటిలే, చాలా మందికి తెలీదు, ఎన్ని సంవత్సరాలు కాపగం చేసినా సరే! భార్య శీలం విషయంలో మొగవాళ్ళను నమ్మించటం అంత సులభం ప్రపంచంలో ఇంకేమీలేదు. ఇనప్పెట్టెకు తాళం

వెయ్యడమన్నా మరిచిపోతాడు గానీ, భార్య శీలరక్షణను మాత్రం మరవడు. సరేలే రేపు...”

సావిత్రి అతని చేతులు పట్టుకొంది. ఏడిచింది. బ్రతిమిలాడింది.

“ఇవన్నీ నా కొద్దు. జాలిచేత నన్ను కరిగించి పోదామని చూస్తున్నావు. కానీ లాభంలేదు. ఒక్క కన్నీటి చుక్కతో కుడిచివెట్టుకుపోయేది ప్రేమకాదు. ఏ అవారత రానికి, హింసకు, ధ్వంసానికి, తలవొంచక, ధీరంగా, దృఢంగా, నిలబడగలిగిందే ప్రేమ అందుకే నీ భవిష్యత్తు ఏమయినా సరేనని యిందుకు సాహించాను...”

“ఇదేం ప్రేమ? వెధవప్రేమ! నా తమ్ముణ్ణి ప్రేమిస్తున్నాను నేను. వాడికి కొంచెం దెబ్బ తగిలితే రెండురోజులు అన్నం తినలేదు నేను, వాడు తినలేదని. మరి నువ్వు నన్ను గానుగలో వేసి పిండి, నా రక్తం తాగుతానంటున్నావు. నేను గిల గిల తన్నుకొంటూంటే చూసి ఆనంది పడతానంటున్నావు. ఇది రాక్షసత్వం కాదా మరి?” అన్నది సావిత్రి.

“నీ దృష్టిలో కావొచ్చు. నాకు కాదు. నా దృష్టికి నాది దేవత్వం. ఇన్ని హింసలు నువ్వు పడుతున్నట్లు తెలిసి కూడా, నీ మీద కోరికను చంపుకోలేని నా హింసాగాఢ త్యాన్ని గుర్తించనినవ్వు. రాక్షసిలాగా నాకుకనిపిస్తున్నావు. సత్యాసత్యాలకు సరైన కొలతబద్దలులేవు. వున్నయ్యనీ వుంటయ్యనీ అనుకోవటం తెలివి తక్కువ. ఆ వున్నవి నిజ

మైన కోలతబద్దలు కావు. నిజమైనవని మనం అనుకొంటున్నవి మాత్రమే!”

ఆమె బొమ్మలాగా నిలబడింది. ఆ స్తబ్ధతలోనే అతని పురుషత్వం అర్థంచేసుకొంది, ఆమె బలహీనతను. స్త్రీ పట్ల నిర్దాక్షిణ్యంగా. క్రూరంగా ప్రవర్తించే సంఘాన్ని ఆధారం చేసుకొని ఈ పురుషుడు ఆ స్త్రీని లోబరచుకొన్నాడు. మెల్లిగా దగ్గరికి జరిగి కావిలించుకొన్నాడు. తన సుఖంకోసం ఆమెను బెదిరించి, మాటల చాతుర్యంతో వొంచి, తనకు పుషయోగించుకొంటున్నాడు. ఆమె పలక లేదు. లక్షలసంవత్సరాల బానిస రక్షిం పురుషుల అహంకారానికి, మాటకు, శరీరానికి, తిండికీ ఆశించి స్వజీవాన్నే మరచిన “స్త్రీత్వం” కంఠం నులిమివేయబడింది. చీకట్లను యెగజిమ్మే ఆరాత్రిలో, చుక్కల చూపులక్రింద, ఆమెను దగ్గరకు తీసుకొని; సావిత్రి పెద్ద పాపం చేస్తున్నట్లు కళ్ళు మూసుకొంది. ఆమె ప్రత్యవయసమూ కుంచుకొని, నిశ్చేతన మవుతున్నది. ఒక భారతీయ ఇంతనగ కెవ్వరూ తాని ఆ మృదుప్రదేశాలను, చందలమంది “సీనులు” మృదుస్పర్శకోసం, దర్శనంకోసం, కలలుగనే ఆ స్త్రీలను, అతను-లోకపు కల్మష పుంజిత, పషణి తారిన చూసి, తాకుతుంటే, అనుభవిస్తుంటే ఆమె నోరు మెదవలేకపోయిందె. ఇది ఆమెతప్పా? చెప్పకునే నోటినే బిగించివేసిన లోకంతప్పా? మరొక వ్యక్తికి లొంగక, ప్రబలంగా ఎదిరించి, నిలబడగల బౌద్ధత్యమే, ధైర్యమే స్త్రీ నుండిలాగి, రాయినిచేసి, ఆ రాయి ఎదిరించలేదనటం ఏం న్యాయం? ఎదిరించాలని ఆశించటం ఎంత మూర్ఖం!

“పోతాను...” అన్నాడు చలపతి ఆమెజుట్టు రెండు చేతులతో తీసుకొని. సావిత్రి మాట్లాడలేదు. అతను రెండు భుజాలు వట్టుకొని నిలుచోబెట్టాడు. జుట్టు దువ్వి సరిచేశాడు. చొక్కాతో చెంపలు, ముఖం తుడిచాడు.

“మరిచిపోబోకు, రేపురాత్రిగూడ రా.”

తప్పదు ఆమెకు-రేపురాత్రి, ఎల్లుండిరాత్రి, ఆ వై రాత్రి, ఆ వై రాత్రి. ఇట్లా అన్ని రాత్రులూ, ఆమె బ్రతుకు బద్దలయినాకా రావలసిందే. ఒకస్త్రీ ఒక్కసారి ఏకారణం వల్లనయితేనేం—పురుషునికి తనశరీరంమీదసర్వహక్కులూ యిచ్చిన తనువారిత, అతనినుండి ఆ హక్కులు తిరిగి తీసుకోవటము ఎక్కడా ఎప్పుడూ జరగనివని. ఏ పరిస్థితిలోనూ ఈ అగ్ని ముట్టుకోగూడదు. నురద్రుష్టశాస్త్రా ముట్టుకొంటే తనంతటఅది భస్మంకావటమేతప్ప ఇంకే గొప్ప శక్తి ఏపరిస్థితి దాన్ని ఆర్పలేదు...

... ఇంట్లోకొచ్చింది. తనమీదతనకే అసహ్యమేసింది. ఈ ‘ఎంగిలి’ శరీరాన్ని ఇక ఏముఖం వెట్టుకొని భర్తకు యివ్వాలి?

... భర్త ఇంకా నిద్రపోతూనేవున్నాడు. ఎందుకో ఆమెకు ఏడుపు పొట్లకొస్తున్నది తను చేసిన ఈ పాపకార్యం భర్త చూశాడనీ, తనను దండిస్తాడనీ, పుట్టింటికి తరుముతాడనీ, భావించి కుళ్ళికుళ్ళి ఏడుస్తున్నది. మెల్లిగా అతని ప్రక్కనే వడుకుంది. కానీ మామూలుగాకాదు. అంతాకొత్త కొత్తలుగా, తనను వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. అతని

ప్రకృత ఉండగల ఆర్థత కోల్పోయినట్లుగా భాధపడుతున్నది.

అతను లేచాడు. సావిత్రిగుండె దడదడమన్నది. తన లోంచి దోసిళ్ళకొద్దీ రక్తం ఎవరో జమ్మున జుర్రుతున్నట్లు వాణికింది.

“ఏమిటి సావిత్రీ!” అన్నాడు భర్త.

కోటానుకోట్ల భారత స్త్రీలకు ప్రతినిధియైన సావిత్రి పలకలేదు. పలికినా నిజం పలకదు. ఆ నిజాన్ని భర్త స్వీకరిస్తాడనే నమ్మకం కుదిరేవరకూ సావిత్రీ మాట్లాడదు. స్త్రీ చెప్పగల నిజాన్ని విని, సహించగల ఔదార్యంతోక వాళ్ళను నిజం చెప్పకుండా అణిచి, అబద్ధాలు చెప్పేట్లు అలవరిచి, ఆ అబద్ధాలనే నిజాల క్రింద స్వీకరించి, నొంగ సంతృప్తులు పడే పురుషుల అహంకారం సమూలంగా ధ్వంసమయిందాకా సావిత్రి పలకదు. ఎన్ని యుగాల తరవాత నైనా ఆ మహాత్తర ఘడియ ఉదయించకపోదు. ఆనాడు సావిత్రి లేస్తుంది. భర్తకు నిజం చెబుతుంది! అంతవరకూ అట్లా పరుపుమీద బోర్లపడుకొని, దిండులో మొహం దాచుకొని సావిత్రి ఏడుస్తూనే ఉంటుంది. భర్తమాత్రం “ఏమిటి సావిత్రీ!” అంటూనే వుంటాడు.

తా రీ త మ్యు ౦

మీనాక్షి బోగంది. ఇరవై సంవత్సరాల ఈడుకే కావలసినంత డబ్బు సంపాదించింది. తల్లికాలంలోని పెంకు టిల్లు పడగొట్టి రెండంతస్తుల మేడ వేయించింది. కొద్దిరోజుల్లోనే ఒక చిన్న కారు కొనే ప్రయత్నంలో ఉంది.

ఈ సమయంలోనే మీనాక్షికి తన వృత్తిమీద అసహ్యం కలిగింది. ఈవిధంగా ఎంతకాలం జీవితాన్ని గడిపేటట్లు? డబ్బుకోసం ఎంత నటన చూపించాలి? రోజు రోజుకూ మొగాళ్ళు మారుతూనే ఉంటారు. వొక్కొక్కరాత్రి ఆరుగురు మొగాళ్లు మారిన సమయాలుగూడే లేకపోలేదు.

మీనాక్షికి ఇప్పుడు సంసారస్త్రీల పైకి మనసు మళ్ళింది. వాళ్ళలాగా చక్కగా (?) సంసారంచేస్తూ బిడ్డా పాపలతో కళకళాడాలని మీనాక్షి కోరిక. తను ఎంత 'ప్రేమ' చూపినా అదంతా 'బోగంతతుకు' కిందనే జమ కట్టబడుతోంది. తన జీవితానికి గమ్యస్థాన మేమిటి? ఎంత దూరం త నీవిధంగా ప్రయాణించాలి? చివరికి మిగిలేదేమిటి?

మీనాక్షికి కొంత ఆలోచించిన తరువాత తనకోరిక అసంభవమైందిగా కనిపించింది. మీనాక్షి బోగంది. పథాన లుగోపటనే వృత్తిలోకి దిగింది. ఈ ఆరుసంవత్సరాల కాలంలోనూ కొన్ని వందలమంది మీనాక్షిని అనుభవించారు. ఆసంగతి ఎంతోమందికి తెలుసు ఇప్పుడీ మీనాక్షికి నిజంగా హృదయపరివర్తనం కలిగి 'పెళ్ళి' చేసుకోవడానికి

తయారయిందే అనుకోండి; అయితే మీనాక్షిని చేసుకోవడానికి వచ్చేవాడెవడు? అంతసంస్కారం కలిగినవాడు దొరకడం చాలాకష్టం. కాకపోతే “వుంచు” కొంటాను. “వెళ్ళి” అనే పేరుమీద గాకుండా ‘చేరదీస్తారు’.

మీనాక్షికి ఇవినచ్చవు. వుంచుకొనేవాళ్లు (పర్మనెంటుగా) చాలామంది వున్నారు చేరదీసేవాళ్లు గూడా చాలామందే వున్నారుకానీ, మీనాక్షికి కావలసింది భర్త రోజురోజుకూ ఈ సమస్యతో మీనాక్షి కొట్టాడుమావుంది

2

అయితే మీనాక్షి కోరిక అసంభవమైంది కాలేదు. నాగేంద్రం మీనాక్షిని వెళ్ళిచేసుకోడానికి అంగీకరించాడు.

నాగేంద్రానికి పాతికసంవత్సరాల వయస్సుంటుంది. తల్లిచిన్నప్పుడే చచ్చింది. తండ్రి నాగేంద్రం ఇంటర్ చదువుకున్నప్పుడు చచ్చాడు. ఆ స్తిపాస్తులేమీ లేవు. ఏదో దేశవాళీ కంపెనీలో నెలకు యాభయ్ రూపాయలు తెచ్చుకొంటున్నాడు. నెలకు బాటాబాటీగా సరిపోతుంది. నాగేంద్రం భార్య నీళ్ళాడలేక చచ్చిపోయి నాలుగు సంవత్సరాలైంది. ఇంతకాలం అతను పరాయి ఆడవాళ్ళను వాడుకొన్నాడు అయిదునెలలు ఒక బ్రాహ్మణవిధవను ‘వంట’ కోసం అట్టేపెట్టుకొన్నాడు. ఈలోపల శ్రీమతిగారికి గర్భం వచ్చింది. ఆవిడ “జీతంచాలక” నాగేంద్రంనుండి వెళ్ళి

పోయింది. మొత్తంమీద నాగేంద్రం ఇతరత్రా చాలా ఖర్చుపెడుతుంటాడు.

మీనాక్షి అతన్ని పెళ్ళిచేసుకోడానికి మనస్ఫూర్తిగా అంగీకరించింది. అప్పుడే ఆవిడదృష్టిలో పతివ్రతలు మెగవ సాగారు. ముఖ్యంగా చింతామణి వస్తారాలు. మీనాక్షి ఈకోరిక తల్లికి సుతరాము నచ్చలేదు ఆ కసినంతా నాగేంద్రంమీదికి సమీకరించింది. “నిన్ను పోలీసులకు పట్టిస్తా” నంది. “ఇంతకంటే మరేం గతిలేదా?” అంది. కూతురుతో పూచికపుల్లగూడా అంటుకోనివ్వనని నిష్కర్షగా చెప్పింది.

ఈ బెదరింపులకు ఏ ఒక్కరూ జంకలేదు. కట్టుగుడ్డలతో పదిరూపాయలతో (ఇవి మాత్రం రాత్రి జట్కూప్రియుడు ఇచ్చాడు) నాగేంద్రం వెంట బయలుదేరింది.

ఆనాటిరాత్రి హోటల్నించి కారేజి తెప్పించాడు నాగేంద్రం. మీనాక్షి ముందు నాగేంద్రానికి వొడ్డించింది.

“నీవూ కూచో మీనూ” అన్నాడు నాగేంద్రం.

ఆ స్వరంలో నిండారిన ప్రేమధ్వనులు వినిపించినయ్ మీనాక్షికి. మీనాక్షిగుండెలు గగుర్పొడిచినయ్. వాళ్ళు జలదరించింది.

“మీరు కానివ్వండి.... తరవాత కూచుంటాను” అంది. అని తను పతిభక్తిని బాగా అలవాటు చేసుకొంటున్నాననుకొంది. ఇదివరకు చాలామంది విటులు నాగేంద్రం లాగే అన్నారు. కానీ వాళ్ళమాటలకు నాగేంద్రం మాటలకు కొంతభేదాన్ని అస్పష్టంగా చూడగలిగింది మీనాక్షి. నాగేంద్రం భోంచేసి వొక్కపలుకు నముల్తూ కుర్చీలో

కూచున్నాడు. మినాక్షికి రెండవ ఆకులో భోంచేయ బుద్ధి పుట్టలేదు. నాగేంద్రం కెలికికెలికిపోయిన ఎంగిలాకులోనే తనూ తింది రోజూ తనుతినే అన్నానికీ దీనికీ చాలా భేదమున్నట్లుగా మినాక్షికి తోచింది.

రెండో ఆట సినిమాకు పోయివచ్చేసరికి బాగా పొద్దు బోయింది. అందులో నాగేంద్రం పగలల్లా ఆఫీసులో (ఆఫీసులోనని అతనే చెబుతుంటాడు. కాదనుకొన్నా ఈ రచయితకు ఆట్టే ఇబ్బందిలేదు. కానీ నెలకు 50రూపాయలు మాత్రం తెస్తుంటాడు. అంతవరకు గ్యారంటీ) పనిచేయడం వల్ల అలిసిపోయాడు. మినాక్షి చప్పన గృహించింది. తెల్లారగట్లదాకా అతనికాళ్లు పిసికింది.

3

నాగేంద్రం ఇంతవరకూ వున్నది వొక కొద్దిపాటి గదిలో. అందులో రెండే మంచాలు. ఒక బీరువా, కొద్దిపాటి సామాను ఉంది. ఇదివరకు నాగేంద్రం నెలనారీగా హోటల్లో భోంచేస్తుండేవాడు. మినాక్షి వచ్చినప్పటినుండి హోటలు కెళ్ళడం మానుకొన్నాడు. అయితే ఇద్దరికీ సరిపడేలాగా క్యారియరు వస్తుంటుంది. ఒకనాటి రాత్రి నాగేంద్రం తీరిగ్గా పడుకొని (ఆసమయంలో మినాక్షి ఇంకోమంచం మీద నిద్రపోతూవుంది) తను నెలవొకటికి హోటలుకి ఎంత చెల్లిస్తున్నదీ లెక్కగట్టాడు. సొంతంగా వంటబెట్టేపక్షంలో హోటలుకు చెల్లించే డబ్బులో ఐదింట మూడువంతులకే గతకంటే మంచిభోజనం దొరుకుతుందని అంచనా వేశాడు.

అయితే వంటకు ఈ యిల్లు చాలదు. కాబట్టి వేరేయిల్లు తీసుకోవాలి. ఆ లెక్కప్రకారం చూసినా వంటపెట్టడమే మంచిదిగా కనిపించింది నాగేంద్రానికి.

ఆ తెల్లవారే మీనాక్షితో ఈ సంగతి చెప్పాడు.

“నాకు వండడం చాతగాదండీ” అంది మీనాక్షి. నిజంగా మీనాక్షికి వండడం చాతగాదు. చిన్నతనంలో తల్లి వండేది. మొన్నటిదాకా పనిమనిషి వండేది. కాబట్టి వంటవిషయం తెలుసుకోవలసిన అవసరం మీనాక్షికి ఇంత క్రితం కలగలేదు. కానీ ఇదివరకుదారి వేరు, ఇప్పటిదారి వేరు. అందులో వారికి హోటలుకూడు సరిపడకనే ఈమాట అన్నారేమో! ఈ సందేహం మీనాక్షిమీద బాగా పని జేసింది. వండడానికి అంగీకరించింది. వొకటిరెండు రోజుల్లో అంతే అద్దెలో యింకో యిల్లు మాట్లాడాడు నాగేంద్రం. మీనాక్షి ఆ యిల్లు చూచి సంతోషించింది.

ఒకనాడు మీనాక్షి నాగేంద్రాన్ని కొద్దిగా చిల్లర డబ్బు లడిగింది. “ఎందుకూ?” అన్నాడు నాగేంద్రం.

“సబ్బు కొనుక్కోవాలి... అయిపోయి రెండు రోజు లయింది” అంది మీనాక్షి. మీనాక్షి అతన్ని డబ్బులడగటం అదే తొలిసారి.

“సబ్బులేకపోతే స్నానంచేయగూడదావం?” అన్నాడు నాగేంద్రం. “మనం లక్షాధికారులంగాము. కనీసం గొప్ప ఉద్యోగమన్నాలేదు. యాభయ్ రూపాయలు ఎన్నింటికిని వొస్తయ్?” అన్నాడు. అప్పటినుండి మీనాక్షి సబ్బుతో స్నానంచేసిన పాపాన పోలేదు.

4

తొలిరోజుల్లో నాగేంద్రం కొన్న నాలుగు చీరలు చినిగిపోయినాయి. అప్పటికీ మీనాక్షి ఈసంవత్సరమల్లా వాటిని పొందికగా వాడింది. సాధ్యమయినంతవరకు వాటిని సూదీదారంతో సంస్కరించింది. అయినా అలవిగానిస్థితిలోకి దిగజారినాయి ఆ చీరలు. అసలు చిరుగుముఖం పట్టినపుడే కొత్తచీరలను గురించి ఒకటి రెండు సార్లు నాగేంద్రాన్ని హెచ్చరించింది. అతగాడు ఈనెలనీ... ఆపైనెలనీ జరుపుతూ వచ్చాడు. ఇక కొత్తచీరలు కొనడే లాభంవుండదని తేలిపోయినరోజున ఆమె నాగేంద్రానికి ఈ విషయమై గట్టిగా చెప్పింది.

“యాభయరూపాయల్లో ఎన్నని స్వర్గలను? ఇంకా నయం, ఏ పాతన్నా నీకు సొంతంగా ఉన్నాయి. ఇప్పుడు నేను వేసుకొంటున్న గుడ్డలు వాకానొక స్నేహితుడు ధర్మం చేశాడు... వచ్చేనెలలో చూద్దాంటే” అన్నాడు నాగేంద్రం.

న్యాయంగా అయితే ఆ గుడ్డలు మరోవారంరోజులయినా శరీరాన్ని కాపాడే స్థితిలో లేవు. ఆ సంగతి నాగేంద్రానికి తెలుసు. కానీ ఏం చేస్తామాపాపం! యాభయరూపాయల గుమాస్తా పురుగాయె!!

చీరలనుగురించి యిబ్బందిపడడం మీనాక్షి జీవితంలో యిదే మొదలు. మీనాక్షికి చిన్నతనంలోనే పాతిక జతలుండేవి. మీనాక్షికి కన్నెరికం బెట్టిన చౌదరయ్య పాతిక చీరలు తెచ్చాడు—మూలువి, సిల్కువి కలిపి. ఆ తరువాత మీనాక్షి సంపాదించినవి మూడు బీరువాలనిండావున్నాయి.

వ విషమసమయంలో గూడా యిస్త్రీబట్టను రెండురోజుల కంటే మీనాక్షి ఎక్కువకాలం కట్టలేదు. అయితే మీనాక్షి యిస్త్రీ బట్టలు కట్టడం మానుకొని ఆరునెలలు కావొచ్చింది ఇప్పటికి. బస్తీలో చాకలివాళ్ళు దొంగవెధవలని నాగేంద్రం చెప్పడంచేత మీనాక్షి తన గుడ్డలను—నాగేంద్రంవాటితో సహా స్వయంగా వుతికేడి వాళ్ళని నమ్మలేక.

ఈ సంగతులన్నీ మీనాక్షికి తెలియకపోలేదు. అయినా అది 'కులట' జీవితం; ఇది 'సంసారి' జీవితం. ఎన్నో ఢక్కామొక్కీలు తింటేగాని ఈ రెండవదాంట్లో నిభాయిం చడం కష్టం. చెడును సంపాదించుకోడానికి కొన్ని నిమిషాలు చాలు. కానీ ఆ చెడును నిర్మూలించి ఆ స్థానంలో మంచిని వుంచాలంటే ఎన్నో సంవత్సరాలు కావాలి. ఈ లోపుగా ఆ వ్యక్తి ఎన్నో అగ్నిపరీక్షలకు తట్టుకోవలసి వుంటుంది. అప్పటికిగాని సత్ఫలితం కలగదు. ఈ విషయాలన్నీ మీనాక్షికి తెలిసినతరువాత చీరలనుగురించి ఆమె అంత గట్టిగా ఎప్పుడూ అడగలేదు.

5

ఇప్పుడు మీనాక్షి కడుపుతోవుంది. ఇంటిపని చేయలేక నానాఅవస్త పడుతోంది.

“ఈ నెలరోజులు ఒక పనినునిషిని కుదర్చండి. నేను చేయలేకుండావున్నాను” అంది మీనాక్షి.

“ఎన్నింటికని చావను? అందులో ఈ నెలనుండి ఇంటి అద్దె అయిదురూపాయ లెక్కువయింది. నీకంటే ముందే నా

కీ పూహ తట్టింది. ఈనెల మొదట ఒక పనిమనిషిని మాట్లాడాను. అద్దె పెరగడంచేత దాన్ని మానుకోమని చెప్పాలి సాచ్చింది. యాభై రూపాయల్లో ఎన్నని సర్దను?” అన్నాడు నాగేంద్రం.

మీనాక్షి కిప్పుడు ఆరోనెల. అయినా ఇంటిచాకిరంతా చేస్తూనేవుంది. దానికితోడు ఏదో నలత వొంట్లో ప్రవేశించింది. అయినప్పటికీ నాళ్ళింట్లోవున్న రెండుమంచాల్లోనూ ఒకదానికి బూజుపట్టింది. దాన్ని ఈ సంవత్సరంన్నర కాలంలోనూ ఏ పది దఫాలోకంటే ఎక్కువ నాడలేదు.

ఒకనాటిరాత్రి మీనాక్షి అర్థజాముదాకా మూలిగి అప్పుడే కునుకుదీసింది. అంతవరకూ నిద్రబట్టక తచ్చుకొంటున్న నాగేంద్రం అప్పుడే కునుకుపట్టిన మీనాక్షిని తనవేపు తిప్పకొన్నాడు. గట్టిగా తనకు ఆనించుకుని నొక్కుకొన్నాడు. మీనాక్షికి మెలకువ వచ్చింది. అభ్యంతరం చెప్పింది. ‘వొంట్లో సరిగాలేదు’ అన్నది. కడుపువేపుచూపి బతిమాలింది. వోపికనంతా కూడగట్టి ఎదురుతిరిగింది. నాగేంద్రం యినపగరిచెతో గొడ్డును బాదినట్లు బాదాడు. మీనాక్షి శోకాలుబెట్టింది. చుట్టూ ఇళ్ళల్లోవున్న ఆడంగులు మీనాక్షిని ఓదార్చటానికి రాలేదు. వైగా ‘ఏం, మాయరోగ మొచ్చిందా... కి... బోగందీ... బోగంవగలు!’ అని తమ మొగుళ్ళను గట్టిగా కావలించుకొని నిశ్చింతగా నిద్ర పొయ్యారు. ఏది ఏమయినప్పటికీ ఆరాత్రి తన అవసరాన్ని మాత్రం తీర్చుకోగలిగాడు నాగేంద్రం. అప్పటికి మీనాక్షికి ఎనిమిదోమాసం నిండింది.

మీనాక్షీ దెబ్బలు తినడం ఇది నాలుగోసారి. కారణాలుమాత్రం ఇవే. ఒకసారి కొంచెం తలనొప్పిగా వుంది. అదీ అవ్వేళ మధ్యాహ్నం నిద్రపోకపోవడం మూలాన. ఆరాత్రి వొక ఆసామీవొచ్చి రాత్రికి పాతికరూపాయ లిస్తానన్నాడు. తల్లి ఎంతో బతిమాలింది. ఆమె ఒప్పుకోలేదు. డాక్టరుచేత ఇంజెక్షను తీసుకొంది తలనొప్పికి. ఇది మీనాక్షీ 'కులట' జీవితంలో సంగతి. 'సంసారి' జీవితంలో కొచ్చిన తరవాత ఎనిమిది నెలలగర్భంతో మొగుడికి లొంగి పోలేదని చావతన్నించుకొంది.

6

మీనాక్షీ నీళ్లాడింది. అప్పటినుండీ ఆమె మంచంలోనించి లేవదు. పిల్లాడికి తల్లిపాలు చాలడంలేదు. అందులో "రోగిగావున్న తల్లిపాలుపట్టడం మహాప్రమాదం" అన్నారు కొంతమంది. పిల్లాడు పూర్తిగా డబ్బాపాలమీద ఆధారపడవలసివచ్చింది.

"ఎక్కడిడబ్బా వీడిబొందకే చాలడంలేదు. ఎన్ని పాలడబ్బాలని తేను? యాభయ్ రూపాయల్లో ఎన్నని సర్దను?" అన్నాడు నాగేంద్రం.

సాలులేక చిక్కిపోతున్న తనకొడుకునిచూచి శావురుమని ఏడ్చింది మీనాక్షీ. "ఈ నిర్భాగ్యురాలి కడుపున ఎందుకు పుట్టావురా నాయనా!" అని నాగేంద్రం చూడకుండా శోకాలుబెట్టింది.

మీనాక్షీ పూర్తిగా కోలుకొనేటప్పటికి ఆరుమాసాలైంది. అయితే మీనాక్షీకిబదులు పసిపిల్లడు జబ్బుపడ్డాడు. డబ్బాపాలు చాలడంలేదు. అవయినా పిల్లాడు ఇముచ్చుకోలేకపోతున్నాడు. కళ్ళు గోతుల్లాగ తయారయినై. చేతులు కాళ్ళు పూచికపుల్లలకంటె హీనం. కష్టపుగుమ్మడికాయంత.

“ఇది లివరుజబ్బమ్మా! జమ్మివారిమందు వాడండి, తగ్గిపోతుంది. మొన్న వెంకమ్మత్తకూతురుకు...” అన్నారొకరు.

ఆనాటి రాత్రి నాగేంద్రంతో సంగతి చెప్పింది, మీనాక్షీ. “నిజమే పాపం! ఏంచెయ్యమంటావు?” అన్నాడు నాగేంద్రం. మీనాక్షీ ఏమీ చెప్పలేదు. గురకబెడుతున్న కొడుకును గుండెకదుముకొని తడికళ్ళుమూసింది.

అర్థరాత్రప్పుడు పిల్లాడికిబదులు నాగేంద్రం తగిలాడు.

“నేనేలే, ఏదీ ఇట్లాతిరుగు” అన్నాడు నాగేంద్రం మీనాక్షీ పొత్తికడుపుకింద తవుడుతూ.

“పిల్లాడు” అంది మీనాక్షీ లేవబోతూ. నాగేంద్రం మీనాక్షీని లేవకుండా అదిమిపట్టి “రేప్పొద్దున డాక్టర్ని పిలుస్తాను... ఇండాక అబ్బాయినిచూస్తే నాగుండె తరుక్కుపోయింది” అన్నాడు. మీనాక్షీలోని “మాతృహృదయం” కరిగిపోయింది. తన చిట్టిబాబు ఆరోగ్యకోసం తనవొంట్లో ‘సరి’ లేకపోయినా తెల్లవార్లూ నాగేంద్రం చేతుల్లో వొంపులు తిప్పబడింది.

నాగేంద్రం సత్యహరిశ్చంద్రుడు కాడు. కనీసం కృతయుగంలోని మనిషన్నాకాడు (ఆ యుగంలోనివాళ్లు మంచి వారని ఈ రచయిత ఎప్పుడూ అభిప్రాయపడలేదు. అది

రచయిత తిప్పకాదు) అన్నమాట చెల్లించడానికి. అతను సర్వసాధారణమైన మనిషి. మీదుమిక్కిలి ఘదోమ్మిదో శత్రుబంధుడు. (ఇది ఇరవయ్యో శతాబ్దమని అనడం అనుచితం అనే శ్రీశ్రీ'హో ఈ రచయిత ఏకీభవిస్తున్నాడు) అంచేత ఆ శైలవారి డాక్టర్ని పిలవవలసిన అవసరం నాగేంద్రానికి లేదు.

7

పిల్లాడు చచ్చి నెలరోజులు దాటింది. ఈ దిగులు వల్ల కుమిలిపోయిన మీనాక్షికి రోగం తిరగబెట్టింది. అంతరోగం తోనూ ఇంటిచాకిరీ చేస్తూనే వుంది. నాగేంద్రం మహా భయస్తుడు. అంచేత రాత్రిళ్ళు వొంటరిగా పడుకోలేడు. రోగంతో మూలుగుతూ న్నాసరే మీనాక్షిని తోడుజేసుకొని పడుకొంటాడు. అప్పటికిగానీ నాగేంద్రం నిర్భయంగా నిద్రపోలేడు.

ఒకనాటి రాత్రి మీనాక్షి ఎందుకో లేచింది. దీపం సన్నగా నెలుగుచూపుంది. నాగేంద్రం పక్కలోలేడు. బైటి కెళ్ళాడేమో ననుకొంది అరగంటకయినా రాకపోవడంచేత బైటచూద్దామని తలుపుతీయబోయింది. చాలాసేపటికి గానీ బైట గొళ్లెం వెట్టబడిందని మీనాక్షి తెలుసుకోలేకపోయింది.

ఆ తెల్లవారి నాగేంద్రాన్ని అడిగింది.

“ఆం, నీమొఖం కలవరించావేమోలే!”

అన్నాడు నాగేంద్రం.

అట్లాంటి కలవరింపులు మీనాక్షి చాలాసార్లు కలవరించింది. ఒక వారంరోజులు పట్టుబట్టిచూసింది. అన్ని

రోజులూ మీనాక్షి ఆవిధంగా కలవరిస్తూనేవుంది. పోతే నాగేంద్రం ఒక అమ్మాయిని 'లవ్' చేశాడని, తనకు రాత్రిళ్ళు పక్కలో నాగేంద్రం లేనట్లు "కలవరింపు"లు రావడానికి ఆ "లవ్" కారణమని మీనాక్షికి చాలాకాలం చాకా తెలియలేదు.

సాపం ఎక్కువకాలం దాగదు. మీనాక్షికి ఆవిధమైన కలవరింపులు రావడం ప్రారంభించిన రెండుమాసాలకు నాగేంద్రం వొంటినిండా చారేజేసి పోడలు పుట్టినయ్. పక్షింరోజులు తిరక్కముందే మీనాక్షివొంటిమీదికి ఈ పోడలు పాకడం జరిగింది. నాగేంద్రం "లవ్" చేసిన అమ్మాయి కంఠమోవాయలు ఖిన్నువెట్టి తన "లవర్" శరీరాన్ని మరామ్మిస్తు చేసుకొంటి. మీనాక్షి అవసరం నాగేంద్రానికే వట్టసప్పడు, నాగేంద్రం "లవర్" కేం అవసరం?

మీనాక్షి పని యిప్పుడు నానా గిజాటుగావుంది. తన శరీరాన్ని నాగేంద్రానికి చూపించి డాక్టర్ని పిలవమని బతిమిలాంచి. అప్పుడు నాగేంద్రం తాగి వున్నాడు. ఆ సంగతి మీనాక్షికి అప్పుడే తెలిసింది.

"...ఇంకా దొంగవగులుపోతావేం? నానా గాడిదలతో తిరిగి అడ్డమైన రోగాలన్నీ వొంటికి పట్టించుకొన్నావ్. అవన్నీ నాకు ఎక్కించి నా ఆరోగ్యం నాశనం చేశావ్. నువ్వసలు బోగం...వి.నా యింట్లోనించి పో..." ఈ వరసలో వెళ్ళాడు నాగేంద్రం ఆఖరికి మీనాక్షిని స్పృహ తప్పేటట్లు తన్ని బైటి కేడ్చాడు.

చుట్టుపక్కల జనం “బోగం...! బోగంవగలూ” అన్నారు.

మీనాక్షి వొక్కసారి తన సాతజీవితంలోకి తొంగి చూసింది. అదెంత హాయిని జీవితం! ఎంత డబ్బిచ్చినా నచ్చనివాడైతే తిరస్కరించే ప్రాథమికహక్కు ఆ జీవితంలో దొగుతుంది. సర్వసంపూర్ణమైన బతుకు తన కావలెంతకోసం వందలమంది తిరుగుతుంటారు. ఎంతో ఆకర్షణ, వెలుగు, మధురంగా పొంగుతున్నట్టుంది. క్షుద్రమైన సంసార జీవితం! మొగుడు నచ్చిన నచ్చకపోయినా నచ్చి నట్టు నటించాలి. తన ఆరోగ్యం స్వంసమయివున్నా మొగుడి చేతుల్లో వొంపులు తిరగాలి. తిండికోసం, గుడ్డకోసం, చివరికి జడ రిబ్బనుకోసం మొగుడికి శరీరాన్ని వొప్పజెప్పిందాకా గతిలేదు. అయితే బోగంవాళ్ళకీ సంసారులకీ ఎక్కడా భేదం? బోగం వందరూపాయలకు నచ్చినవాడికి శరీరాన్నివొప్ప గిస్తుంది. సంసారస్త్రీ రిబ్బనుకోసం కుళ్లు మొఖంభర్తను కళ్ళు మూసుకొని ఏడుస్తూ భరిస్తుంది. తన కిష్టంలేకపోతే ఆ లోకంలో తిరస్కరించనొచ్చు “మన సభ్యత” “మన సంస్కృతి” అని బాదబాదలాడే జబ్బలు చరుచుకొనే ఈ లోకంలో ఆడదాని ఇష్టా ఇష్టాలతో నిమిత్తంలేదు. వేడి తగ్గితే సరి.

మీనాక్షి తన మొదటిజీవితంలోకి వెళ్ళాలనుకొంది. “ఉత్తమమైన సంసార రంగం” (???) మీనాక్షి జీవితాన్ని ద్వంసంచేసింది. ఉన్న సౌందర్యమంతా నాగేంద్రం పీల్చు

కొన్నాడు. పిప్పిని బైటికి గెంట్టాడు. ఆకర్షణ, కాంతి లేని బతుకు మీనాక్షిది ప్రస్తుతం. ఇక తన ముఖ మెవరు చూస్తారు? తన గతేమిటి?

“భగవంతుడా!” అంది మీనాక్షి చేతులు జోడించి.

భూలోకవ్యవహారాలతో పూర్తిగా తెగతెంపులు చేసుకొన్న భగవంతుడు “నాకెందుకు” అని చప్పగా నిద్ర పోయాడు.

ప్రాస

ఇంకా బైట తిరగడం ప్రమాద మనిపించింది. ప్రమాదమయినా కాకపోయినా బొత్తిగా అనవసరమేనని అనుకోవచ్చు. ఈసరికి ఆ చౌర్యాగృహం తన దుఃఖాన్నుండి కొంతవరకైనా దూరం జరిగిఉంటాడు. సంఘటన జరిగినప్పటి బరువైన విచారం, కాలం తేలికచేసి వుండొచ్చు. అదృష్టవంతుణ్ణి అతను సిగరెట్లకోసం ఆ కొట్టుదగ్గర పర్చు తీసి... మళ్ళీ జేబులో పెట్టుకోబోయ్యే అదనులో—సినిమ్. ఆరువందల ముప్పైనాలుగు రూపాయల, పదకొండకాల కాని—రైల్వేవారిని మోసంచేసి దాచిన కాలండాటిన టిక్కెట్టు—చిన్ని ఫోటో, ఏవో అంకెలుగిలికిన కాగితం— దగ్గుమందు పొట్లం. చుట్టూ జనం పోగయినారు. అందరూ జాలిన సరఫరాచేశారు. సానుభూతి దిగుమతిచేశారు. దీనికి కేంద్రప్రభుత్వం యింకా పన్ను విధించలేదు.

ఎవరు దొంగ? అందరూ—అందరమూ దొంగను వెదికాము. దూషించాము. ముద్దుపళని సిగ్గుపడే భాషను వాడాము.

చివరికి... కొంతకాలానికి—దొంగ దొరికాడు. చిరిగిన లాగు, రేగిన జుత్తు. మురికివొట్లు—ప్రతిక్షణమూ అందరినీ తినే కళ్ళు. వాడే దొంగ! ఇదివరకు—ఒకటి రెండు సార్లు—కలవారి జేబులు కత్తిరించినమనిషి. వాడిమీద దెబ్బలు... ..దరిదుడు గావును, దొంగ అయినాడు. నా

గొంగతనం శలితం అతను అనుభవించాడు. చుట్టూముసినిన నా సోదరులు అతన్ని జుట్టుబట్టుకొని వొంచడంవరకే నే నున్నాను. ఆ మరునిమిషం పార్కు- కొచ్చేశాను. అక్కడ ఉండలేకపోయాను. వాళ్ళు నన్ను కనిపెడతారనికాదు— సాంఘికంగా నాకున్న విలువ, నా దుస్తులు, నాగరికత, సంభాషణానైపుణ్యం నన్ను సైన్యంలాగా కాపాడాయి. మంత్రించిన గిరులులాగా అడ్డుకొన్నాయి.

ఇప్పటికీ నా గుండెలు నడ దడ లాడుతున్నాయి. జమ్మిన కంచుకుపోతున్నాయి. తిరుగుడులో నొక్కుకుపోతున్నట్లుగానే ఉన్నాయి. ఎవరో మెదిడులో మేకులు దించినట్లు బౌధపడుతున్నాను. తరువాత ఆ గొంగకోసం వెతికాను. మగమీలేదు. అతనితో నిజంచెబుదామని కానే కాదు. అతనికి కొంతకారుణ్యం పంచిపెడదామనిమాత్రమే. భాషా భాండారంనుండి రెండుమూడు సుతీమెత్తనిపదాలు అతని చెవుల్లో వొడ్డిద్దామనిమాత్రమే! గొరికలేదు. బహుశా అతని ఖర్చును ప్రభుత్వమే భరిస్తున్నదేమో ఈ పాటికి!

సోనరా! భారతదేశం 'భూతదియ'కు ప్రసిద్ధివహించింది. మహాత్తరమైన మన సాంప్రదాయాన్ని నిలబెట్టావు. భారత యశోలలామకు ఖండ ఖండాంతరంబులగల కీర్తి సౌధంబునకు నీ వొక వెలలేని మండపంబయితివి. నీ కీర్తి ఆచంద్రతారార్కమీ వసుధాతలంబున నిలుచుగాక. సర్వ రక్షకుడైన భగవానుడు నీకు ఆయురారోగ్యైశ్వర్యాదుల ననుగ్రహించుగాక. మఱుజన్మంబున నింతకంటె నుత్తే కృష్ణ గర్భంబున జన్మింతువుగాక. నీ కివే నా శతసహస్ర వంద

సములు. పరా: ఈ విశ్వర్యాలుగూడా, వొచ్చే జన్మలోనే పొందేటట్లు తరవాత సవరించటం జరిగింది.

ఇంటి మెల్లెక్కుతున్నాను. హఠాత్తుగా నాముందు మనిషి ప్రత్యక్షమయ్యాడు. భయంతో రెం డడుగులు వెనక్కువేశాను. అతనూ నన్ననుసరించాడు. ఎవ రీతడు? ఎవ రీతడు?? కళ్ళు మూసుకొన్నాను. గుండె బిగబట్టాను. ఒక్క ఊపుతో ఇంట్లోకొచ్చిపడ్డాను. నా హడావుడి చూచి నా భార్య అదిరిపడ్డది. నాకోస మెవరన్నా వొచ్చారేమోనని వాకబుచేశాను ఎవరూ రాలేదుట. “ఎవరన్నావొస్తారన్నారా ఏమిటి?” అని అడిగింది పైగా. ఫర్వాలేదు. నా రహస్యం తెలిసిందేమోననీ, పోలీసులు నాకొరకు వేట ప్రారంభించారేమోననీ, ఆ వ్యక్తి తల్సంబంధీకుడేమోననీ భయపడ్డాను. కాదు. బ్రతికాను.

ఆ తరవాత రెండురోజులకు అతను మళ్ళీ నాకు కనిపించాడు. నేను సినిమా కెడుతున్నాను. నాకంటే ముందే అతనూ నడుస్తున్నాడు. ఛరాలున వెనుదిరిగి—బిరబిర నడక... రోడ్డు, జనం, బళ్ళు, రిక్ష్వా, కేక. మరొక పావునిమిషంలో—ఆ రిక్ష్వాలో కూవోగలను. గుడ్డ ముందుకులాగి ముఖానికి అడ్డుచేసుకొంటే—అతను కనుకోలేడు. ఎవరో మహమ్మదీయ స్త్రీ అనుకొంటాడు. పావుగంటలో యింటి కెళ్ళగలను. నా కీ సినిమా చూడాలనే పిచ్చి ఎందుకు కలిగింది? ఎందుకొచ్చాను?

నా ప్రయత్న మేమీ సాగలేదు. నేను రిక్ష్వాలోకి వొంగుతున్నాను. అతను రిక్ష్వాలో కనిపించాడు. నాగుండె... ఊహించ

చుకో. నేను ఎవరినుండి తప్పకోవా లనుకుంటున్నానో, అతనే నాకెదురుపడ్డాడు. ఆ ఫులిచేతిలోనే నేను చిక్కుపడ్డాను. ధైర్యంగా వెనక్కి-తిరిగాను. ఇంకా నయం, తిరగలిగాను. ఎదురుగా బ్లూలైటు అతి నీలలోహితకాంతిని చిమ్ముతున్నది. అటువెళ్ళడం ఊమమనిపించలేదు. ఆ వెలుగులో నన్నతను ఇట్టే గుర్తించగలడు— ఇంతకాలమూ అనుమానిస్తున్నవాడు. ఇట్టే స్థిరంచేసుకొని... చీకటి గొండులగుండా యింటిలో ప్రవేశించాను.

అతను ఎవరై ఉంటాడా అనేదే నా ప్రశ్న. అతను పురుషుడేనని నేను గ్యారంటీ చేయగలను. నాలాగానే వొక్కా వేసుకొన్నాడు. నాలాగానే క్రాపు. అతని కాళ్ళకీ చెప్పలు లేవు. తమాషా ఏమిటంటే, నేను ఏరోజున ఎట్లా మేకప్ ఐతే, అతనూ, అదేరోజున అట్లాగే తయారయ్యేవాడు. ఈ విషయం నే నొకసారి “జా” దగ్గర రుజువుపరచుకొన్నాను. నేను “జా” కోసం వెళ్ళాను. “జా”నవ్వుతూ ఎదురొచ్చారు. క్రితం మధ్యాహ్నం “జా” అడిగినదాన్ని తెచ్చాను. ఆవస్తువు “జా”కిస్తే నారు ఎంతసంతోషిస్తారో నే నూహించలేదు. “జా”గారి సంతసం కోసరం అపాయాలు తినేనాళ్ళల్లో నేనూ వొకణ్ణి... కానీ- నాకంటేముందే ‘అతను’ ప్రత్యక్షమయ్యాడు. నేనింకా “జా”ను సమీపించలేదు. అతను “జా” దగ్గరగా నిలబడ్డాడు. నావొళ్లు మండిపోయింది. ఆ వస్తువును నేలకు విసిరాను. అతనూ విసిరాడు. దీన్నిబట్టి చూస్తే అతను అక్షరాలా నన్ను అనుకరిస్తున్నాడని స్పష్టమైంది.

అత నెవరు? నాతో అతనికి పనేమిటి? ఈవిధంగా నన్ననుసరించి అతను పొందగల లాభ మెటువంటిది?... ఇత్యాది ప్రశ్నలనేకం నాకు స్ఫురించాయి. పీటికి సమాధానం చెప్పకోలేకపోతున్నాను. ఏది ఏమయినప్పటికీ అతనినుండి నేనుపడవలసిన జాగ్రత్త పెద్దమొత్తంలోనే ఉన్నది. అతన్ని ఎట్లాగైనా నానుండి దూరంచెయ్యాలి.

ఆతెల్లవారే నేను ప్రయాణమైనాను. అప్పటికింకా ప్రొద్దుపొడవలేదు. పుష్కలంగా డబ్బుతీసుకుని... ఒంటరిగా—కాలినడకను—చేలగట్ల వెంబడి—చుట్టూ చూశాను. ఎవరూలేరు. ఆగి—పదనవ్వడికొరకై వీనులప్పగించి... లేదు. దిట్టపడ్డగుండెతో... తిరిగి నడక... తూరుపు ఎరుపు... మంచు పొత్తిళ్ళలో ఉదయం గడ్డిపూల పరిమళం. ఉరుదరీ కుహర సుప్రోథ శార్దూలముత్ ఝరవారి శోణితశంకద్రావ, అటుదిటుతిప్పి... నా ఉత్సాహం విరిగిపోయింది. అతను నా వెనకనే వస్తున్నాడు. కొంచెందూరంలో ఉన్నాడు. నిలబడాను. అతనూ ఆగాడు... నా ప్రయాణం అతని కెట్లా

అతను చాలాకాలంనుండి నన్ననుసరిస్తున్నాడు. అతను చాలా తమాషాలు చేసేవాడు. ఒకసారి బహుదీర్ఘంగా కనిపిస్తాడు. గజంకడుపు, మూడు గజాలకాళ్లు. ములుకోలల్లా చేతులు. అర్ధగజం తల. ఇంకోసారి మరుగుజ్జు. గలివో వర్ణించిన ఆరంగుళాల పరిమాణంలో ఉంటాడు. ఒక మధ్యాన్నం పెద్దకత్తి తీసుకొని, అతనికోసం ఎదురుచూస్తూ కూచున్నాను. అరగంట గడిచినా అతని

జాడేలేదు. ఈమనిషికి మందు-కత్తిగదా అనుకున్నాను ఇవ్వుతూ కత్తిని విడచి ఉండకూడదని నిశ్చయించు న్నాను. సాయంత్రం బజారుకొస్తుంటే అతను కనిపించాడు. ధైర్యంతో కత్తి చివ్వునలాగాను. అతనూ అదేపని చేశాడు. నాకు గుండె చాలిందికాదు. ఈయుద్ధంలో ఒకవేళ నేనే చనిపోతే? చావటం బొత్తిగా యిష్టంలేదునాకు. జీవించి అనుభవించవలసిన వనేకం ఉన్నాయి. ఈ ముప్పివెధనకోసం రమని నేను నా అనుభవాలను వాదాలుకోలేను... ఐనా అతన్ని చంపటంగాడా అననసరమే! అతనివల్ల నా కే అపాయమూలేను. ఉట్టినే నన్ను వెంబడిస్తున్నంతమాత్రాన నాకపోయేదేమున్నది గనక? ఒకవేళ ఏ పురాతన దేవతలో బంధువులో, మిత్రులో...

ఇది కొంతకాలంక్రిందటి సంగతి. అప్పటినుండి అతన నన్ను వెంటాడుతూనేవున్నాడు. అతన్నుండి నేను తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నం చేస్తూనే ఉన్నాను. ఇటీవలే అతనెవరో నేను తెలుసుకోగలిగాను. ఎందుకు నన్నట్లా అనుసరిస్తాడోకూడా గ్రహించాను. అతన్ని క్షమించుకుంటే ఖుస్తకీలాగా చదివెయ్యగలను. అతనంటే కిందివిత్తు కుంగూడలేదు. అతనెవరంటారా? చెప్పను. ఎప్పటికీ చెప్పను. ఇప్పటికే మీలోకొందరు, అతన్ని గురించి తెలుసుకొని ఉంటారని నా నమ్మకం. లేదా ఇకముందు తెలుసుకొంటారు.

